

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) Ing. J. P., b) Ing. J. P., c) Ing. M. V., ACCA, d) Mgr. D. P.**, společně zast. JUDr. Danou Kořínkovou, Ph.D., LL.M., advokátkou, se sídlem Sokolovská 47/73, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Viladomy Dunovského s.r.o., se sídlem Václavské náměstí 773/4, Praha, zast. Mgr. Martinem Mládkem, advokátem, se sídlem Ostrovní 2064/5, Praha, II) Městská část Praha 11, se sídlem Ocelíkova 672/1, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2023, č. j. MHMP 2243699/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2024, č. j. 17 A 12/2024-320,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad městské části Praha 11, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 26. 7. 2021, č. j. MCP11/21/038543/OV/Pre (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), schválil podle 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „stavební zákon“), a podle § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební vyhláška“), k žádosti osoby zúčastněné na řízení I) stavební záměr na stavbu nazvanou „*Novostavba bytového domu na pozemcích č. parc. 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, v k.ú. Chodov, Praha, Chodov, Dunovského*“ (dále jen „záměr“ či „bytový dům“)

na pozemcích parc. č. 1531/1, st. p. 2351, st. p. 2352, st. p. 2353, parc. č. 2354, parc. č. 2355 a parc. č. 2356 v katastrálním území Chodov (všechny pozemky zmíněné v tomto rozsudku se nacházejí ve stejném katastrálním území-poznámka soudu).

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil rozhodnutí stavebního úřadu mimo jiné tak, že došlo ke snížení počtu bytových jednotek daného bytového domu z 21 na 20, ke změně a úpravě podmínek pro umístění a provedení tohoto záměru, ke změně a úpravě převzatých podmínek dalších dotčených orgánů a také k doplnění výroku rozhodnutí stavebního úřadu tak, že podle § 8 odst. 6 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, a podle § 13a odst. 3 stavební vyhlášky bylo povoleno kácení dřevin a uložena náhradní výsadba za podmínek uvedených v kapitole „*Převzaté podmínky dotčených orgánů*“. Ve zbytku žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II.

[3] Žalobci a) až d) (dále společně jen „žalobci“) se proti napadenému rozhodnutí bránili žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Žalobci své žalobní námitky rozdělili do 18 argumentačních okruhů [podjatost úřední osoby vydávající rozhodnutí stavebního úřadu; opomenutí námitky o porušení zásady proporcionality a porušení zásady dvojinstančnosti řízení; rozpor záměru s obecnými požadavky na umísťování staveb podle § 20 nařízení č. 10/2016 Sb., kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze [pražské stavební předpisy]; nepřípustný objem záměru; zastavěnost pozemku a rozsáhlá stavební činnost ve stabilizovaném území; rozpor záměru s § 21 odst. 2 pražských stavebních předpisů v podobě porušení stavební čáry nepřípustným zásahem křídel bytového domu do klidové části zahrad; rozpor záměru s výškovou hladinou podle § 25 až § 27 pražských stavebních předpisů; rozpor záměru s § 31 až § 33 pražských stavebních předpisů ohledně zvýšení dopravy; rozpor záměru s § 39 odst. 1 písm. b) a § 42 pražských stavebních předpisů ohledně požární bezpečnosti; rozpor s § 45 pražských stavebních předpisů ohledně denního osvětlení; rozpor záměru s územním plánem a nezákonné závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „ministerstvo“); rozpor záměru se zásadou proporcionality ve vztahu k okolní zástavbě; nesprávné určení rozhodného území; neúplnost projektové dokumentace; snížení pohody bydlení žalobců; snížení tržní hodnoty nemovitostí; nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí; nekonání ústního jednání spojeného s místním šetřením]. Žádné z uplatněných námitek však městský soud nepřisvědčil.

III.

[5] Žalobce a) a žalobkyně b) [dále jen „stěžovatelé“] nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhují zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, případně zrušit napadený rozsudek a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelé nejprve v blanketní kasační stížnosti namítají, že městský soud rezignoval na řádné ověření žalovaným zjištěného skutkového stavu. Napadené rozhodnutí měl zrušit,

pokračování

neboť žalovaný nesprávně posoudil otázku pohody bydlení, nedostatečně zjistil skutkový stav věci stran neúměrné hmoty záměru a opomenul se zabývat otázkou výhledu z teras bytového domu na zahradu stěžovatelů, když konstatoval neexistenci těchto teras. Městskému soudu rovněž vytýkají, že se odmítl zabývat řadou jejich zásadních tvrzení s odůvodněním, že byla opožděně uplatněna, nebo protože se jednalo o pouhý odkaz na jejich předchozí podání. V napadeném rozsudku však nevysvětlil, kterých konkrétních námitek se uvedené týká. Stěžovatelé mají za to, že všechny žalobní námítky uplatnili včas a že jednotlivé řádně uplatněné žalobní body pouze detailněji rozvedli ve svých dalších podáních. V této souvislosti namítají, že městský soud porušil zásadu rovnosti, neboť pozornost věnoval pouze vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, zatímco obsah jejich doplňujících podání učiněných v řízení o žalobě ze dnů 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024 v napadeném rozsudku shrnul ve dvou řádcích. Městský soud také náležitě nezjistil skutkový stav věci, protože neprovedl jimi předložené důkazy a tento svůj postup navíc ani nevysvětlil, přestože některé rozhodné skutečnosti (otázka ztráty výhledu a zásahu záměru do pohody bydlení stěžovatelů v důsledku výhledu z teras bytového domu do jejich zahrady a z oken do vnitrobloku) nebyly postaveny na jisto. Z těchto skutečností stěžovatelé dovozují nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a v postupu městského soudu při zjišťování skutkového stavu věci spatřují porušení zákona takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. téhož zákona.

[7] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelé nejprve s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 1230/21 (dále jen „nálezy IV. ÚS 1230/21“), upozorňují na povinnost městského soudu posuzovat žalobu jako celek. Setrvávají na své žalobní argumentaci o tom, že záměr je v rozporu s obecnými požadavky na umístování staveb podle § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Městskému soudu tak jako žalovanému v tomto směru vytýkají nesprávné vymezení referenčního území, neboť pro posouzení záměru bylo relevantní pouze jeho bezprostřední okolí, a nikoli kterákoliv stavba ze širokého okolí. Městský soud pochybil, pokud svůj závěr uvedený v odst. 107. (správně odst. 117. – poznámka soudu) napadeného rozsudku opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62. V něm se totiž třetí senát zabýval vymezením území pro účely hodnocení souladu záměru s územním plánem, zatímco v nyní souzené věci jde o posouzení souladu záměru s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Kromě toho zmíněný závěr městského soudu neobstojí ani v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 4 As 282/2022-174, podle kterého by záměr měl zapadat zejména do urbanistické struktury okolí bezprostředního, což městský soud i žalovaný opomněli zohlednit. Na podporu své argumentace stěžovatelé poukazují i na další judikaturu Nejvyššího správního soudu a městského soudu, které se dovolávali již v žalobě, avšak městský soud k ní nepřihlédl.

[8] Nesprávné posouzení rozporu záměru s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů stěžovatelé dovozují také ze skutečnosti, že městský soud při posouzení této otázky vycházel z referenčních staveb od záměru značně vzdálených, tedy těch, které se nacházejí v jeho širším okolí, a nikoli v okolí bezprostředním. I zde proto poukazují na rozsudek č. j. 4 As 282/2022-174, podle kterého musí být záměr v souladu zejména s jeho bezprostředním okolím; tak tomu v této věci není. Jediný objekt ze širokého okolí, který se

svými parametry podobá záměru, je bytový dům nacházející se na pozemcích parc. č. XA a parc. č. XB. Stěžovatelé však již v žalobě vysvětlili, proč ani s těmito či jinými objekty ze širšího okolí nelze záměr porovnat. Z tohoto důvodu považují závěr městského soudu o souladu záměru s charakterem bezprostředního okolí za nesprávný a nepřezkoumatelný.

[9] Nadto městský soud soulad záměru s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů založil místo na srovnání s objekty představujícími převládající zástavbu na jeho srovnání s referenčními objekty, které nemají žádnou vypovídající hodnotu, protože se jedná o ojedinělé výjimky v území nacházející se v širším okolí. Ačkoliv § 20 pražských stavebních předpisů výslovně nestanovuje povinnost přihlížet k charakteru převládajícího území, podle stěžovatelů lze pojem „charakter území“ ve smyslu § 19a stavebního zákona chápat pouze jako nalézání shodných či podobných rysů zástavby v určitém území. Městský soud nicméně v napadeném rozsudku neodůvodnil, proč záměr považoval za souladný s charakterem území, i když je současně v rozporu s převládající zástavbou, a nezohlednil, že zástavba nesmí od stavební čáry odstupovat a že soukromé zahrady jsou v nezastavěné části stavebních bloků. V tom stěžovatelé spatřují nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost.

[10] Dále stěžovatelé rozsáhle polemizují nad údajnými pochybeními městského soudu stran hodnocení souladu jednotlivých kritérií záměru s pražskými stavebními předpisy. Konkrétně namítají, že městský soud se při srovnání záměru s ostatními bytovými domy nevypořádal s jejich žalobními námitkami o tom, že žalovaný povolil záměr na základě výjimek v území a na základě srovnání s ostatními bytovými domy, které však není přípustné. Rovněž neprovedl jimi navržený důkaz tabulkou „Přehled objemů okolních staveb a zastavěnosti“ (dále jen „tabulka zastavěnosti“) staveb v bezprostředním okolí, a to pro nadbytečnost a opožděnost této námítky. V tom městský soud pochybil, protože údaje o zastavěnosti bezprostředního okolí ze správního spisu nevyplývají a zásada koncentrace řízení se v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 As 43/2004-95, nevztahuje na důkazní návrhy.

[11] Stěžovatelé nesouhlasí ani s názorem městského soudu vysloveným v odst. 97. napadeného rozsudku, podle kterého záměr z hlediska zastavěnosti plochy pozemku nevybočuje oproti ostatním stavbám v relevantním okolí. Městský soud totiž vycházel z té části napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný citoval závazné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 22. 8. 2023, č. j. MMR-57569/2023-81 (dále jen „závazné stanovisko ze dne 22. 8. 2023“). Předmětné závazné stanovisko ovšem opět vychází z referenčních objektů, které se nacházejí v širším okolí namísto zohlednění bezprostředního okolí záměru. I když městský soud v napadeném rozsudku zohlednil i referenční stavby z bezprostředního okolí, srovnání záměru s těmito stavbami pouze dosvědčuje, že záměr svou stavební plochou neodpovídá obvyklé zastavěné ploše staveb v bezprostředním okolí. Ke srovnání záměru se stavbami na pozemcích parc. č. XC a XD, XE a XF, XG a XH stěžovatelé pro úplnost dodávají, že zde je nesprávně spojena zastavěnost více samostatných objektů dohromady. Přestože v žalobě tvrdili, že záměr svou zastavěností trojnásobně vybočuje oproti stavbám z bezprostředního okolí, městský soud se tímto argumentem nezabýval.

[12] Ve vztahu k tvrzenému rozporu záměru s pražskými stavebními předpisy stěžovatelé považují za nepřezkoumatelný také závěr městského soudu o souladu objemu (hmoty)

pokračování

záměru s okolní zástavbou. Městský soud totiž neoznačil žádný konkrétní objekt, se kterým záměr srovnával, a navíc odkázal na závěry žalovaného vyplývající ze str. 40 až 45 napadeného rozhodnutí, podle kterých je dána podobná podlažnost pouze u některých referenčních objektů nacházejících se až v širším okolí. S ohledem na uvedené nemohl městský soud dovodit, že záměr po redukci objemu bezprostřednímu okolí vyhovuje, když jej ani s žádným objektem z bezprostředního okolí neporovnal. Jinými slovy, z napadeného rozsudku podle stěžovatelů nevyplývá, proč záměr co do objemu vyhovuje stavbám z bezprostředního okolí. I v této souvislosti pak stěžovatelé brojí proti neprovedení navrženého důkazu – tabulky zastavěnosti, a to ze stejných důvodů jako u kritéria zastavěnosti.

[13] Totožnou argumentaci stěžovatelé uplatňují rovněž k otázce výšky záměru s ohledem na § 25 až § 27 pražských stavebních předpisů. I v tomto směru městský soud vycházel pouze z referenčních staveb nacházejících se v širším okolí, aniž by bylo z napadeného rozsudku zřejmé, proč záměr vyhovuje stavbám v bezprostředním okolí, které mají výšku mnohem menší. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ohledně závěrů vztahujících se k výšce záměru stěžovatelé dovozují z odst. 109. napadeného rozsudku (v němž městský soud pouze odkázal na str. 39 napadeného rozhodnutí, což nelze považovat za přezkoumatelné odůvodnění) a ze skutečnosti, že se městský soud v odst. 85. napadeného rozsudku v rozporu s výše zmíněným nálezem IV. ÚS 1230/21 formalisticky odmítl zabývat jejich tvrzeními obsaženými v doplnění odvolání ze dne 20. 10. 2023, přestože na ně v žalobě v konkrétních souvislostech odkazovali. V této souvislosti se brání také vůči názoru městského soudu, podle něž byla jejich argumentace uplatněná v podání ze dne 3. 7. 2024 opožděná. Namítají, že v uvedeném podání se jednalo pouze o rozvinutí žalobních bodů, které měl městský soud zohlednit, a přihlédnout tak k pochybení žalovaného spočívajícímu v nesprávném posouzení podmínek podle § 27 odst. 2 písm. b) pražských stavebních předpisů. Napadený rozsudek pak z tohoto důvodu označují za vnitřně rozporný; městský soud na jednu stranu považoval žalobní námitky za obecné, na stranu druhou ale dovodil, že stěžovatelé v podání ze dne 3. 7. 2024 po lhůtě uplatnili další (nové) žalobní body.

[14] Co se týče hodnocení nadzemních podlaží záměru, stěžovatelé v tomto ohledu znovu poukazují na to, že záměr byl srovnán jen s jediným rodinným dvojdomem ležícím na pozemcích parc. č. XE a XF, který ovšem představuje výjimku v území. Z toho, že ostatní stavby v bezprostředním okolí záměru mají maximálně dvě nadzemní podlaží, stěžovatelé dovozují nesprávný a nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost názor městského soudu, podle něž záměr z hlediska podlažnosti zapadá do převládající zástavby. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž není patrné, z jakého důvodu dal přednost srovnání s jediným objektem se třemi nadzemními podlažími, když ve zbytku se v bezprostředním okolí záměru nacházejí toliko rodinné domy s nižším počtem nadzemních podlaží.

[15] V souvislosti s posouzením souladu záměru s pražskými stavebními předpisy stěžovatelé nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku dále shledávají v tom, že se městský soud nevypořádal s jejich žalobním tvrzením o polohách jednotlivých referenčních objektů, respektive s tím, že záměr je umístován do hustě zastavěného bloku rodinných domů a značným způsobem zasahuje do vnitrobloku, zatímco ostatní bytové domy jsou v širším okolí a mají kolem sebe veřejné komunikace a veřejný prostor. Kromě toho stěžovatelé tak

jako v žalobě zdůrazňují, že všechny objekty nacházející se v bezprostředním okolí i ve vedlejším stavebním bloku jsou rodinné domy se zahradami. Ke stávajícím objektům nacházejícím se na pozemcích osoby zúčastněné na řízení I) (stavebník) pak městský soud neměl vůbec přihlížet, protože mají být odstraněny, a v opačném případě se měl věnovat jejich žalobní námitce, že se nejedná o bytové domy. V neposlední řadě stěžovatelé rozporují závěr městského soudu obsažený v odst. 97. napadeného rozsudku ohledně přípustnosti záměru z hlediska jeho objemu. Poukazují na to, že při hodnocení zásahu hmoty záměru do vnitrobloku městský soud ve shodě s žalovaným porovnal záměr pouze s referenčními objekty ze širokého okolí, čímž se v podstatě nevypořádal s žalobní námitkou, že záměr ani po revizi nevyhovuje bezprostřednímu okolí. Stěžovatelé dodávají, že ustoupení podlaží může mít vliv pouze na regulovanou výšku záměru a nikoli na objem záměru.

[16] Stěžovatelé se dále vyjadřují k jednotlivým stavbám z bezprostředního okolí, se kterými městský soud záměr porovnal. Podle jejich mínění nicméně ani tyto stavby nemají vypovídající hodnotu, protože i) jejich zastavěná plocha je několikanásobně menší než zastavěná plocha záměru, ii) stavební čáru překračují pouze dva objekty z bezprostředního okolí, přičemž se jedná o výjimky svým charakterem značně odlišné od záměru, iii) tři nadzemní podlaží má pouze jeden objekt z bezprostředního okolí, který je taktéž výjimkou, a iv) záměr je z hlediska výšky nejvyšší stavbou v bezprostředním okolí. Městskému soudu v tomto směru vytýkají, že se zabýval pouze těmito referenčními objekty, a ještě k tomu nedostatečně, a že se nevypořádal s jejich žalobními námitkami o tom, že záměr přesahuje vnitřní stavební čáru, že se má jednat o nejvyšší budovu v bezprostředním okolí a že má několikanásobně větší objem než objekty z bezprostředního okolí. Stejně tak měl městský soud zohlednit, že záměr bude jediným bytovým domem v bezprostředním okolí a bude mít 20 bytových jednotek, zatímco okolní stavby mají povahu rodinných domů. Stěžovatelé pak mají za to, že právní názor městského soudu vyslovený v odst. 96. napadeného rozsudku (ohledně rozporu záměru s požadavky na umístování staveb podle § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů) nemůže obstát, neboť zde vycházel ze str. 13 až 15 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný dovodil, že záměr je sice rozporný s převládající zástavbou, ale že s ohledem na výjimky v okolí je přípustný. Stěžovatelé rozporují také závěr městského soudu, podle něž kritéria souladu s územním plánem jsou obdobná kritériím stanoveným v § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Mají za to, že soulad s územním plánem se posuzuje z obecných rozvojových hledisek a plánovaného využití území, přičemž pražské stavební předpisy kladou důraz na konkrétní požadavky na umístování staveb. Z tohoto důvodu nebylo podle stěžovatelů možno jejich námitku o nesouladu záměru s charakterem území odůvodnit odkazem na stanovisko ministerstva, jak to učinil městský soud v odst. 117. napadeného rozsudku.

[17] Stěžovatelé dále uplatňují kasační argumentaci k otázce rozporu záměru s požadavky na umístování staveb z hlediska vnitřní stavební čáry podle § 21 ve spojení s § 22 pražských stavebních předpisů. Stěžovatelé předně namítají, že se městský soud nevypořádal s jejich žalobními námitkami o tom, že jde o území s jednotnou vnitřní organizací, na němž je patrná existence vnitřní stavební čáry i přes existenci dvou staveb na pozemcích parc. č. 2336/59 a parc. č. XH. Žalovaný vnitřní stavební čáru v napadeném rozhodnutí nevymezil. Stěžovatelé pak jako přílohu svého podání ze dne 3. 7. 2024 v řízení o žalobě předložili nákres vnitřní stavební čáry, čímž pouze argumentačně rozvinuli svůj včas uplatněný žalobní bod, městský soud ale v odst. 99. napadeného rozsudku, v němž se této

pokračování

otázce věnoval, zcela pominul, že se jedná o otevřenou stavební čáru, což připustil i žalovaný na str. 13 napadeného rozhodnutí. S ohledem na tyto skutečnosti považují stěžovatelé závěry městského soudu o souladu záměru s vnitřní stavební čarou za jsoucí v hrubém rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Stěžovatelé nesouhlasí ani s tím, že městský soud ve shodě s žalovaným závěr o neexistenci vnitřní organizace bezprostředního okolí dovodil toliko na základě dvou výjimek v širším okolí (stavby na pozemku parc. č. XH a parc. č. 2336/59), které ovšem svým zásahem do vnitrobloku nejsou srovnatelné se záměrem. Dále rozporují úvahy městského soudu o křídlech nadzemních částí záměru, které přejal od žalovaného, aniž by dostatečně vyhodnotil charakter a stav bezprostředního okolí vzhledem k uplatněným žalobním námitkám; ty nezohlednil. V uvedeném posouzení městský soud pochybil a zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, když vycházel pouze z výjimek bezprostředního okolí záměru.

[18] Stejně jako v žalobě stěžovatelé i v kasační stížnosti opětovně poukazují na rozpor záměru s § 45 pražských stavebních předpisů v otázce proslunění, osvětlení a zastínění jejich zahrady záměrem. Konkrétně brojí proti způsobu vypořádání jejich žalobní námitky o nepřezkoumatelnosti „Studie denního osvětlení, proslunění“ zpracované Ing. L. K. (dále jen „studie denního osvětlení“) ze strany městského soudu v odst. 103. napadeného rozsudku, v němž městský soud otázku zastínění okolních zahrad záměrem dovodil z toho, že pokud záměr nevybočuje z hlediska objemu ze stávající zástavby, nemůže ani zastínění vybočovat ze stávajících poměrů. Poukazují na to, že danou žalobní námitku včas uplatnili již v žalobě a následně ji v podáních ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024 rozvinuli. Podstatou jejich argumentace bylo, že z této studie nelze zjistit, s jakou výškou autor studie denního osvětlení vlastně pracoval. Nesouhlasí s postupem městského soudu, který se touto námitkou odmítl pro opožděnost zabývat. Totéž platí i o námitce o nepřezkoumatelnosti diagramů obsažených ve studii denního osvětlení, předložené fotografii ze dne 24. 3. 2024 pořízené ze zahrady stěžovatelů k prokázání zastínění záměrem a zákresu záměru v zahradě. Podle stěžovatelů nelze tyto listiny považovat za nové důkazy či žalobní body. Pokud se jimi městský soud nezabýval, což platí zejména u námitky obsažené v podání ze dne 26. 7. 2024, postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 As 43/2004-95). Stěžovatelé dodávají, že na rozdíl od městského soudu mají za to, že důkazní břemeno stran přiměřenosti zastínění ve vztahu k místním poměrům leželo na žalovaném. Ohledně vypořádání uvedené námitky tedy považují napadený rozsudek také za nepřezkoumatelný.

[19] Podle mínění stěžovatelů se městský soud nevypořádal ani s jejich žalobními námitkami o světelném znečištění (odst. 145. a 146. žaloby), respektive se s nimi v odst. 121. napadeného rozsudku vypořádal nedostatečně. Kromě toho městský soud zaměnil soulad záměru s charakterem území a občanskoprávní námitku světelného znečištění. I pokud by byl záměr v souladu s charakterem území, automaticky to neznamená, že nebude nad míru přiměřenou místním poměrům obtěžovat stěžovatele. Za nepřezkoumatelnou pak považují úvahu městského soudu, podle které *„osvětlení vyzařující z oken není v žádném předpisu upraveno; předpokladem je, že světlo vyzařující z oken budov do venkovního prostředí (při běžném provozu) nemůže být takové intenzity, aby bylo zapotřebí jeho samostatné hodnocení.“* Z napadeného rozsudku totiž nevyplývá, z jakého důvodu nemůže být světlo vyzařující z oken budov do venkovního prostředí takové intenzity, aby bylo zapotřebí jeho samostatné hodnocení. Nepřezkoumatelné jsou podle stěžovatelů rovněž úvahy městského soudu

o pouličních lampách, protože jsou jednak obecné, a jednak městský soud neřešil, zda a v jaké míře mohou pouliční lampy osvětlovat jejich zahradu a okna obytných místností jejich domu. Stěžovatelé dodávají, že ve svém podání ze dne 3. 7. 2024 vysvětlili, jakým způsobem budou světlem obtěžováni nad míru přiměřenou místním poměrům.

[20] V neposlední řadě stěžovatelé namítají, že realizace záměru povede ke snížení pohody bydlení, respektive kvality prostředí. Poukazují na to, že žalovaný předtím, než došlo ke změně záměru, nepovažoval záměr za souladný s požadavky na kvalitu prostředí. K souladu záměru s požadavky na kvalitu prostředí však podle stěžovatelů nedošlo ani po revizi záměru, neboť ta se netýkala jeho odstupových vzdáleností od nemovitosti stěžovatelů či odclonění možného rušivého vlivu v důsledku navrženého západního křídla vystupujícího do zahrady stěžovatelů. Koneckonců z tohoto hlediska má záměr stejnou podobu jako před revizí. Mimoto pro závěr o vlivu záměru (po jeho revizi) na pohodu bydlení stěžovatelů je rozhodné posouzení pobytových ploch teras a balkonů a počet oken v obytných místnostech orientovaných západním směrem (k nemovitostem stěžovatelů).

[21] K tomu stěžovatelé doplňují, že závěr městského soudu obsažený v odst. 120. napadeného rozsudku ohledně pobytových ploch teras a balkonů se míjí s podstatou jejich žalobní námitky. V ní brojili zejména proti tomu, že se žalovaný nezabýval možným pohledem z teras na jejich rodinný dům a nesprávně dovodil neexistenci teras. Namísto toho, aby městský soud napadené rozhodnutí z tohoto důvodu pro nepřezkoumatelnost zrušil, nahradil závěr žalovaného vlastní nesprávnou úvahou, podle níž jsou balkony a terasy v daném místě obvyklé. Stěžovatelé však podotýkají, že na rozdíl od záměru není ze staveb (na něž poukázal městský soud) ležících na pozemcích parc. č. XI, parc. č. XJ a parc. č. XK na jejich zahradu přes vzrostlou zeleň vidět, a proto nemají žádnou vypovídací hodnotu pro hodnocení záměru z hlediska jeho přiměřenosti místním poměrům. Podle stěžovatelů není ani zřejmé, z čeho městský soud dovodil existenci balkonů či teras u uvedených staveb, když o takových skutečnostech nebylo vedeno žádné dokazování. I v tomto ohledu tedy považují napadený rozsudek za nepřezkoumatelný a porušující právo na spravedlivý proces. Jedná se o zcela novou argumentaci, vůči které se mohli bránit nejdříve až v podáních ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024. Tím spíše se měl městský soud v nich uplatněnými námitkami zabývat a provést navržené důkazy fotografiemi ze dne 24. 7. 2024. Stěžovatelé se proto domnívají, že městský soud rezignoval na posouzení všech rozhodných skutečností nasvědčujících tomu, že z ostatních staveb není na pozemek stěžovatelů přes vrostlou zeleň a s ohledem na jejich nízkou výšku vidět tak, jako tomu bude z teras bytového domu.

[22] Na této námitce podle stěžovatelů nemůže ničeho změnit ani závěr městského soudu obsažený taktéž v odst. 120. napadeného rozsudku, podle něž jsou terasy záměru po jeho revizi výrazně ustoupeny od západní fasády, takže omezují pohled na zahradu stěžovatelů. I ten považují za nedostatečný a nepřezkoumatelný, jelikož městský soud nezohlednil výšku teras záměru a velikost jejich zahrady, ale omezil se jen na odstup teras od hrany západní fasády záměru a od jihovýchodní hranice pozemku stěžovatelů. To znamená, že i když městský soud nemohl posoudit rozsah možného pohledu na zahradu stěžovatelů a srovnat jej s dalšími objekty v bezprostředním okolí, přesto dovodil, že pohled z teras záměru nenarušuje nad míru přiměřenou poměrům kvalitu prostředí stěžovatelů. Tím zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, neboť své závěry opřel o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně nedostatečně zjištěné. Ostatně kupříkladu na jednání dne

pokračování

29. 7. 2024 dovedl závěr o pouze „omezeném pohledu“ na zahradu stěžovatelů toliko ze zhlédnutí půdorysu druhého a třetího nadzemního podlaží záměru v projektové dokumentaci. Stejně jako žalovaný městský soud nepřihlédl ani k namítanému pohledu ze záměru přímo do rodinného domu stěžovatelů. Naopak stěžovatelé nebrogili vůči balkonům na jižní straně záměru, avšak městský soud se jim přesto v odst. 120. napadeného rozsudku věnoval. Stěžovatelé tudíž uzavírají, že městský soud pochybil, pokud soulad záměru s jeho bezprostředním okolím ve vztahu ke kvalitě prostřední opřel o zmenšení objemu záměru (po jeho revizi), aniž jej porovnal s referenčními objekty z bezprostředního okolí.

[23] Ve vztahu k oknům umístěným v západní části jižního křídla západního bytového domu stěžovatelé zpochybňují také závěr městského soudu, podle nějž „[s] ohledem na možnost výhledu na pozemek žalobců a) a b) z oken na jižní straně záměru, nelze dospět k závěru, že by okna na západní straně tuto situaci podstatně zhoršovala.“ Poukazují na to, že nerozporevali skutečnost, že v území je v současné době umožněn pohled boční, jak to dovedl městský soud v odst. 120. napadeného rozsudku, ale namítali, že záměr nerespektuje tento „běžný pohled“ na okolní zahrady, neboť právě zásah jižního křídla západního bytového domu do vnitrobloku umožňuje pohled na jejich zahradu a rodinný dům. Stěžovatelům dále není zřejmé, na základě čeho městský soud dovedl, že by v důsledku zmenšení počtu oken záměr neměl narušit kvalitu prostředí, když v žalobě namítali, že ubráno bylo pouze jedno okno v druhém nadzemním podlaží. Podle nich platí-li závěr žalovaného, že záměr nenarušuje nepřipustným způsobem kvalitu prostředí, protože po jeho revizi se v západní části jižního křídla západního bytového domu již nenachází žádná okna obytných místností, není z toho patrné, zda záměr nenarušuje kvalitu prostředí, i kdyby měl být počet oken obytných místností pouze minimalizován. Tím, že předmětný závěr žalovaného považují za nepřezkoumatelný, a městský soud z něj v napadeném rozsudku vycházel, zapříčinil i jeho nepřezkoumatelnost. Městskému soudu v této souvislosti vytýkají, že neprovedl jimi navržený důkaz webovými stránkami osoby zúčastněné na řízení I). Ani argumentace městského soudu týkající se uzpůsobení oken ve světle žalobních námitek neobstojí, neboť i kdyby měl být výhled ze záměru omezen, stále není takový výhled v okolí běžný a pořád umožňuje pohled do rodinného domu stěžovatelů. Pokud městský soud v odst. 119. napadeného rozsudku dále dovedl, že stěžovatelé neuvedli žádné specifické podmínky, z nichž vyplývá zásah do pohody bydlení, tito mají naopak za to, že poukazovali na přesah vnitřní stavební čáry, nadměrný objem záměru, zásah do vnitrobloku a na výhled z bytového domu na jejich zahradu a do domu. Městský soud se nevypořádal ani s jejich žalobními námitkami o ztrátě výhledu a o ztrátě odstupových pohledových vzdáleností, a namísto toho se v odst. 122. napadeného rozsudku věnoval možností výhledu ze sousedních nemovitostí. Navíc pominul, že takový rozsah ztráty výhledu není v bezprostředním okolí běžný.

[24] V poslední části kasační argumentace stěžovatelé rozvíjejí svá tvrzení o neprovedení navržených důkazů ze strany městského soudu a o nepřihlédnutí k jejich námitkám uplatněným již v řízení před stavebním úřadem. Opakují, že jejich námitky obsažené v podáních ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024 představovaly pouze rozšíření včas uplatněných žalobních bodů a že městský soud pochybil při výkladu § 71 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 72 odst. 1 téhož zákona. V tomto směru se dovolávají judikatury Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i odborné literatury týkající se vymezení žalobního bodu a rozsahu soudního přezkumu (například nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2009,

sp. zn. I. ÚS 1419/2007; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007-42; nebo ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006-84). Ačkoliv městský soud v odst. 88. napadeného rozsudku odkázal na zásadu subsidiarity správního soudnictví, podle stěžovatelů jsou tyto jeho závěry v rozporu se zmíněnou judikaturou i čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Stejně tak je podle nich nepřipustný formalistický přístup městského soudu nastíněný v odst. 85. napadeného rozsudku, v němž vyslovil, že se nebude zabývat odkazy stěžovatelů na odvolání a na jeho doplnění, přestože tyto odkazy byly konkrétní a stěžovatelé je vždy zasadili do kontextu. Z odborné literatury a judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015-43) stěžovatelé dovozují povinnost správních soudů vypořádat se se všemi žalobními námitkami.

IV.

[25] Žalovaný ve svém vyjádření k „blanketní“ kasační stížnosti navrhuje, aby byla zamítnuta pro nedůvodnost. Poukazuje na to, že i když ji stěžovatelé označili jako „blanketní“, uplatnili v ní věcnou argumentaci, a proto jim nepřísluší lhůta pro její další doplnění. Se všemi jejich námitkami se žalovaný, stejně jako městský soud, vypořádal. Stěžovatelé setrvávají na své zavádějící argumentaci, aniž by jakkoliv reflektovali odůvodnění napadeného rozsudku. Městský soud nadto v odst. 80. napadeného rozsudku vysvětlil, proč neprovedl stěžovateli navržené důkazy a stěžovatelé ani netvrdí, jaké konkrétní důkazy měly být provedeny. Žalovaný proto trvá na tom, že v průběhu správního řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, že se stejně jako městský soud věnoval námitkám o zásahu záměru do pohody bydlení včetně pohledu z teras a ztráty výhledu, o zastínění pozemku stěžovatelů a o přehřívání. Stěžovatelé však svou argumentaci nově rozšiřují o námitku odnímání ranního slunce. Neuvádějí však žádná tvrzení, kterými by jeho závěry či závěry městského soudu zpochybnili. Podle žalovaného posuzovaný záměr odpovídá územnímu plánu i obecným požadavkům na výstavbu podle pražských stavebních předpisů, a do pohody bydlení stěžovatelů zasahuje způsobem odpovídajícím poměrům urbanizované lokality.

V.

[26] Osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření k „blanketní“ kasační stížnosti navrhuje její odmítnutí pro nepřipustnost, eventuálně její zamítnutí pro nedůvodnost. Stížnostní argumentaci uplatněnou ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. považuje za obecnou. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, jsou obecné námitky nedůvodné. Stěžovatelé neuvádějí žádná konkrétní tvrzení či důkazy, kterými by zpochybňovali zjištěnou skutkovou podstatu či z ní plynoucí závěry. Pouze setrvávají na svých tvrzeních, aniž by reflektovali odůvodnění napadeného rozsudku. Jejich argumentace tak představuje spíše ničím nepodloženou polemiku, která není způsobilá zpochybnit správnost závěrů městského soudu. S námitkami spadajícími pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se osoba zúčastněná na řízení I) neztotožňuje. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu musí být nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů vykládána úzce a ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí. Není povinností správního soudu zabývat se každou dílčí námitkou. Městský soud své úvahy řádně odůvodnil a vysvětlil, proč navržené důkazy neprovedl. Napadený rozsudek není ani nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť výroky nejsou vnitřně rozporné a jsou zcela v souladu s jeho odůvodněním.

pokračování

[27] Osoba zúčastněná na řízení I) k jednotlivým tvrzením stěžovatelů dodává, že městský soud vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, když vycházel ze správního spisu, jehož součástí byly veškeré podklady týkající se záměru. Z tohoto důvodu bylo nadbytečné provádět stěžovateli navržené důkazy, což městský soud odůvodnil v odst. 80. napadeného rozsudku. I kdyby městský soud navržené důkazy provedl, nic by to na výsledku řízení nezměnilo, protože skutečnosti, které stěžovatelé navrhovali prokázat, byly součástí správního spisu. Jiné skutečnosti, například k otázce zastavěnosti či objemu staveb ve stavebním bloku, nebyly relevantní, a s prokázáním narušení pohody bydlení stěžovatelů se žalovaný již v napadeném rozhodnutí vypořádal. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení I) připomíná, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu není povinností soudu provést všechny účastníky navržené důkazy, pokud tento postup náležitě odůvodní, čemuž městský soud dostál. Stejně tak se městský soud v napadeném rozsudku věnoval narušení pohody bydlení, ztrátě soukromí v důsledku výhledu do zahrady stěžovatelů a hmotě záměru. Jeho odůvodnění je natolik podrobné, že nelze mít pochybnosti o zákonnosti napadeného rozsudku. Námitku stěžovatelů o narušení pohody bydlení pak podřazuje pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který ovšem stěžovatelé neuplatnili, takže se jím nelze zabývat.

[28] Za nedůvodnou považuje osoba zúčastněná na řízení I) rovněž argumentaci stěžovatelů, kterou brojí proti tomu, že městský soud neposoudil opožděně uplatněné žalobní námitky. Městský soud postupoval zcela v souladu s § 72 odst. 1 s. ř. s., když se s ohledem na koncentraci řízení i na judikaturu Nejvyššího správního soudu nezabýval tvrzeními uplatněnými v podáních ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024. S včasnými žalobními námitkami se městský soud vypořádal a rekapitulaci názorů všech stran nyní projednávané věci věnoval stejný prostor. Nelze proto se stěžovateli souhlasit v tom, že nerespektoval rovnost účastníků řízení. Osoba zúčastněná na řízení I) dále poukazuje na skutečnost, že právo na realizaci záměru nabylo v dobré víře a že v současné době již započala jeho realizace. Investovala tedy již finanční prostředky do stavebních prací a do dokumentace záměru, má vybraného generálního dodavatele stavby záměru a poskytovatele financování jeho výstavby. Zrušení napadeného rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu by proto pro ni znamenalo konec podnikání a úpadek. S ohledem na závěry vyplývající z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, však má za to, že nejsou splněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť ke stavebnímu řízení doložila všechny potřebné podklady, žádné informace nezamlčovala a neexistují důvody hodné zvláštního zřetele, který by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí.

[29] K doplnění kasační stížnosti dále osoba zúčastněná na řízení I) uvádí, že kasační námitky spočívají v pouhém opakování námitek vznesených již ve správním řízení či v žalobě, aniž se stěžovatelé snaží zvrátit názor městského soudu. Usilují pouze o přezkum skutkových závěrů žalovaného a o opětovné hodnocení správního uvážení stran povolení záměru. Stěžovatelé se pouze snaží řízení o nyní projednávané věci komplikovat. Předmětem záměru je menší bytový dům na pozemku, na kterém již bytový dům stál. Skutečnost, že si stěžovatelé ve svém sousedství dokážou představit pouze rodinný dům, neznamená, že by záměr měl narušit charakter území. K námitkám o špatném vymezení referenčního území ze strany žalovaného osoba zúčastněná na řízení I) podotýká, že se nejedná o právní otázky, ale o věc správního uvážení, takže nepodléhají kasačnímu přezkumu. Dále má za to, že bytový dům má z povahy věci jiné parametry než rodinný

dům, takže je třeba záměr porovnávat toliko s bytovými domy, nikoliv s rodinnými domy z bezprostředního okolí, jak stěžovatelé vyžadují. Navíc na dotčených pozemcích již bytový dům stál a záměr se nachází ve funkční ploše, ve které je umístění bytového domu povoleno. Není přitom pravdou, že by žalovaný vyšel pouze z výjimek v území. Pokud by tomu tak bylo, srovnával by záměr s okolními panelovými domy. Území, v rámci něhož byl záměr srovnáván, nebylo možné vymezit úžeji, protože by tím byly zablokovány vazby a návaznost zástavby v rámci sdíleného celku. Přestože stěžovatelé poukazují na nepřezkoumatelnost studie, nijak toto tvrzení v průběhu řízení neprokazují.

VI.

[30] Stěžovatelé v replice vyjadřují nesouhlas s žalovaným, že by námitka o odnětí ranního slunce představovala nový argument. Toto tvrzení totiž uplatňovali již v odvolání ze dne 24. 8. 2021, ale žalovaný se jím nezabýval a vypořádal jej s odkazem na studii proslunění.

[31] K vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) stěžovatelé dále uvádějí, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uplatnili až v doplnění jejich kasační stížnosti, a navíc podle odborné literatury není řízení o kasační stížnosti spojeno s koncentrační zásadou. Odkazy na nálezy Ústavního soudu ve vztahu k dobré víře osoby zúčastněné na řízení I) stěžovatelé považují jednak za nepřiléhavé, a mimoto se domnívají, že není možné poskytnout ochranu jejím nepravdivým tvrzením (např. o tom, že po revizi záměru jsou podél jeho západní stěny umístěny pouze technické místnosti). O existenci práv nabytých v dobré víře lze tudíž pochybovat a nad individuálními zájmy jednoho podnikatele musí převážet zájem na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by Nejvyšší správní soud shledal nezákonnost napadeného rozsudku, musel by jej zrušit, jinak by vznikl nebezpečný precedent pro umisťování staveb a kasační přezkum by ztratil svůj význam.

[32] Stěžovatelé sice připouštějí, že nezrušit napadené rozhodnutí je možné ve zcela výjimečných případech, v nichž by zájem jednotlivce převažoval nad zájmem veřejným. O takový zde však nejde. Za bezpředmětnou pak označují argumentaci o pokročilosti záměru či o ničem nepodložené finanční situaci osoby zúčastněné na řízení I), které mimo jiné patří pozemky, na nichž má být záměr realizován. Stejně tak je bez významu, kolik subjektů se proti záměru brání, neboť skutečnost, že ostatní osoby kasační stížnosti nepodaly, neznamená jejich souhlas se záměrem, ale jedná se spíše o důsledek zastrašování ze strany osoby zúčastněné na řízení I).

VII.

[33] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[34] Kasační stížnost není důvodná.

[35] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatelé mnohdy stejnou kasační námitku podražují pod více kasačních důvodů současně, případně své kasační námitky navzdory jejich formulaci podražují pod nesprávný kasační důvod. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud posoudil kasační námitky v rámci toho kterého v kasační stížnosti uplatněného

pokračování

kasačního důvodu, pod který podle svého obsahu náleží bez ohledu na jejich podřazení ze strany stěžovatelů.

[36] Nejvyšší správní soud se tedy nejprve zabýval námitkami stěžovatelů o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Absence této vady je totiž podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek ze zbylých kasačních důvodů (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105).

[37] Jedná-li se o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost, ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu ji spatřuje v tom, pokud přezkoumávaný rozsudek neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z něj rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové části napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007-60). Takové vady nicméně napadený rozsudek nevykazuje.

[38] Stěžovatelé v kasační stížnosti v tomto směru poukazují na vnitřní rozpornost napadeného rozsudku, která má spočívat v tom, že městský soud na jednu stranu konstatoval obecnost uplatněných žalobních námitek a na druhou stranu uvedl, že stěžovatelé v podání ze dne 3. 7. 2024 rozvinuli své žalobní body. Nejvyššímu správnímu soudu však není zřejmé, v čem by úvaha o tom, že stěžovatelé včas uplatněné žalobní námítky formulovali obecně a následně po lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobní body rozšířili v dalších podáních o námítky dosud neuplatněné (k nimž soud nemůže přihlížet), mohla způsobovat vnitřní rozpornost odůvodnění napadeného rozsudku. Uvedená námitka je nedůvodná.

[39] K nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že tento nedostatek vykazují taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Současně však Nejvyšší správní soud dodává, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[40] Napadený rozsudek také právě uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Městský soud v něm dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a osob zúčastněných na řízení, předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní a obsáhlou žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Přestože se městský soud výslovně

nevyjadřoval ke každému dílčímu tvrzení obsaženému v žalobě, zabýval se všemi stěžejními námitkami, čímž se vypořádal s obsahem a smyslem žalobní argumentace. S ohledem na značnou obsáhlost žaloby v souzené věci bylo možné postupovat i tak, že městský soud proti ní postavil právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí, aniž by nutně musel volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 10 Afs 18/2015-48). Ostatně na tento způsob vypořádání žalobní argumentace poukázal městský soud mimo jiné v odst. 87. napadeného rozsudku. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, k jakým závěrům městský soud dospěl a proč nepovažoval včas uplatněnou žalobní argumentaci stěžovatelů za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické a vnitřně nerozporné.

[41] Stěžovatelé konkrétně namítají, že městský soud v napadeném rozsudku neodůvodnil, z jakého důvodu je záměr přípustný ve smyslu § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů týkajícího se požadavků na umístování staveb. Nejvyšší správní soud ze žaloby ověřil, že stěžovatelé ve vztahu k rozporu záměru s uvedeným ustanovením, tak jako u řady dalších žalobních námitek, brojili pouze proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Městský soud se předmětné námitce věnoval v odst. 96. napadeného rozsudku a vysvětlil, proč považuje napadené rozhodnutí v tomto ohledu za přezkoumatelné. Dalším námitkám uplatněným v této souvislosti se pak městský soud detailněji věnoval podle systematiky jejich žalobní argumentace, tedy v rámci jednotlivých kritérií (objem záměru, výška atd.).

[42] S ohledem na skutečnost, že stěžovatelé podobně jako u této námitky na mnoha místech v kasační stížnosti stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku namítají nevypořádání se s jejich žalobními námitkami, i když je v takové podobě, jak nyní uvádějí v kasační stížnosti, v žalobě neuplatnili, Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. To mimo jiné znamená, že „*soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určitě a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi 'obecný přezkum': to by totiž popíralo smysl institutu žalobního bodu, který právě slouží k tomu, aby činnost soudu nebyla bezbřehá. Soudům nepřísluší zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám: přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí - tedy to, co žalobce konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů.*“ V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. tak soud přezkoumává výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, čímž je až na výjimky předurčen rozsah přezkumu správního soudu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 9 Ads 64/2015-63). Bylo tudíž na stěžovatelích, aby již v žalobě náležitě vymezili rozsah soudního přezkumu (srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Namítali-li výlučně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nemohou se nyní domáhat vypořádání námitek, které v žalobě neuplatnili, respektive je formulovali odlišně, a dovozovat z toho nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[43] Pokud stěžovatelé městskému soudu vytýkají, že se v odst. 96. a 116. napadeného rozsudku nevypořádal s jejich žalobními námitkami, podle nichž žalovaný povolil záměr na základě výjimek v území (bytových domů), v němž jsou jinak rodinné domy, a na základě srovnání záměru s ostatními bytovými domy, tak ani tato námitka není důvodná. Předně je

pokračování

třeba zopakovat již výše uvedené, že městský soud se v odst. 96. napadeného rozsudku zabýval zejména namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí stran úvah o souladu záměru s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů, tedy odlišnou žalobní námitkou, než s jakou ji stěžovatelé v kasační stížnosti spojují. Mimoto zde vysvětlil, že žalovaný na str. 14 napadeného rozhodnutí toliko poukázal na existující stavby vybočující z typické zástavby, avšak zabýval se posouzením záměru z hlediska charakteru území se závěrem, že jej záměr respektuje. V odst. 116. napadeného rozsudku se již městský soud věnoval charakteru území, urbanistické struktuře, rozporu záměru se zásadou proporcionality k okolní zástavbě a vymezení relevantního území, přičemž odůvodnil, proč při posouzení záměru z hlediska požadavků vyplývajících z § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů není rozhodný převažující charakter zástavby v bezprostředním okolí, jak tvrdí stěžovatelé, a proč je pro posouzení záměru rozhodný celkový charakter území a souhrnná urbanistická struktura, do nichž spadají i výjimky v území. Je zřejmé, že uvedené otázky v rozsahu včas uplatněných žalobních bodů městský soud posoudil.

[44] Nejvyšší správní soud současně nepřehlédl, že otázkám, jež se vztahují k možnosti umístění záměru v daném území, se městský soud věnoval i v dalších částech napadeného rozsudku při vypořádání dalších námitek. Například v odst. 106. napadeného rozsudku poukázal na to, že stěžovatelé závěr žalovaného o možnosti umístění bytových domů v daném území v ploše OB – čistě obytná dle územního plánu nijak nerozporují, pouze setrvávají na svém stanovisku, že záměr je umisťován mezi rodinné domy. Obdobně v odst. 111. napadeného rozsudku zohlednil tvrzení žalobců o bytových domech. Městský soud tudíž stěžovateli namítané skutečnosti neopomněl. Ve světle výše citované judikatury přitom nebylo jeho povinností výslovně se zabývat každým dílčím tvrzením obsaženým v žalobě, pokud svoje závěry vystavěl na ucelené argumentační oponentuře k nim. Z právě uvedeného je rovněž zřejmé, že městský soud v napadeném rozsudku přihlédl k polohám jednotlivých referenčních objektů, tedy i ke skutečnosti, že záměr je svou povahou bytovým domem, a že je umisťován do hustě zastavěného bloku rodinných domů.

[45] Městský soud se v odst. 97., 98. a 100. napadeného rozsudku také věnoval otázce objemu záměru, jeho zastavěnosti a výšce, a to v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních námitek. Stěžovatelé proto v kasační stížnosti nemohou vzhledem k dispoziční zásadě účinně namítat, že z napadeného rozsudku nevyplývá, proč záměr co do zastavěnosti, objemu či výšky vyhovuje stavbám z bezprostředního okolí, když tímto směrem svou včas uplatněnou žalobní argumentaci nesměřovali.

[46] Totéž platí také o argumentaci vztahující se k počtu nadzemních podlaží, kterou se městský soud zabýval v odst. 97. v souvislosti s vypořádáním žalobní argumentace o objemu záměru a v 111. napadeného rozsudku, v němž pojednal o zastavěnosti plochy. Z odst. 117. napadeného rozsudku zase vyplývá, proč městský soud při posouzení vymezení referenčního území nepřihlédl ke stěžovateli zmiňované judikatuře a vysvětlil též, z jakých důvodů považuje závěry žalovaného o vymezení rozhodného území za přezkoumatelné (na rozdíl od stěžovatelů). V rámci uvedeného se současně zabýval i závazným stanoviskem ministerstva, k čemuž směřovala argumentace stěžovatelů obsažená v odst. 96. až 102. žaloby.

[47] Jedná-li se o argumentaci o stavební čáře, tu stěžovatelé zmiňovali v odst. 42. žaloby v souvislosti s nepřipustným zásahem křídel bytového domu do klidové části zahrad, avšak činili tak pouze ve vztahu k obrázku, kterým městský soud důkaz neprovedl pro jeho nadbytečnost (k tomu viz dále v odst. [60] a [61]). Z označení této části žaloby je sice zřejmé, že stěžovatelé hodlají rozporovat i závěry žalovaného týkající se (vnitřní) stavební čáry, nicméně kromě jejich nesouhlasu se srovnáním záměru se stavbami na pozemcích parc. č. 2336/59 a parc. č. XH žádnou další konkrétní námitku k uvedenému v žalobě neuvedli a místo toho obecně odkázali na své odvolání. Detailnější námitky týkající se vnitřní stavební čáry následně specifikovali až v podání ze dne 3. 7. 2024, k němuž však městský soud s ohledem na zásadu koncentrace řízení nepřihlédl (k tomu taktéž viz níže). S námitkami uplatněnými k otázce zásahu křídel do bytové části zahrad se pak městský soud v rozsahu žalobních bodů přezkoumatelně vypořádal v odst. 99. napadeného rozsudku. Poukázal na to, že stěžovatelé stran uliční čáry a vnější stavební čáry ničeho konkrétně v žalobě nenamítali a pouze obecně bagatelizovali závěry žalovaného, aniž by je konkrétními tvrzeními vyvraceli.

[48] Dovozejí-li stěžovatelé nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z nedostatečného vypořádání jejich žalobních námitek o světelném znečištění, Nejvyšší správní soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelů o tom, jak podrobně by měl být napadený rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která jej znemožňuje přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Městský soud se přitom v odst. 121. napadeného rozsudku s žalobní argumentací stěžovatelů o světelném znečištění náležitě vypořádal. V ní stěžovatelé (stejně jako u řady dalších žalobních námitek) především brojili proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozporovali závěr žalovaného, že *„světlo vyzařující z oken budov do venkovního prostředí (při běžném provozu) nemůže být takové intenzity, aby bylo zapotřebí jeho samostatné hodnocení“*. Nemohou tedy nyní účinně namítat, že z napadeného rozsudku není patrné, z jakého důvodu nemůže být světlo vyzařující z oken budov do venkovního prostředí takové intenzity, že není zapotřebí jeho samostatného hodnocení, a zda a v jaké míře mohou pouliční lampy osvětlovat jejich zahradu a okna obytných místností jejich domu. Jak již výše uvedeno, smyslem soudního přezkumu není provádět jakýsi obecný přezkum správního rozhodnutí a za stěžovatele domýšlet konkrétní argumentaci, s níž by mohli v řízení o kasační stížnosti uspět.

[49] Jakkoliv stěžovatelé brojí proti nedostatkům odůvodnění napadeného rozsudku také ve vztahu k jejich tvrzení o zastínění a ztrátě výhledu (čemuž se městský soud věnoval v odst. 103. a také 122. napadeného rozsudku), nejedná se rovněž o důvodnou námitku. Nejvyšší správní soud ze žaloby ověřil, že stěžovatelé v ní i stran těchto námitek setrvali na svých odvolacích tvrzeních a uvedli pouze to, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné, že se žalovaný odchýlil od svého předchozího posouzení a domáhali se autonomního posouzení situace. Městský soud se všem těmto námitkám v rozsahu žalobních bodů věnoval, pro uvedené tudíž nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů netrpí. Pokud pak stěžovatelé nesouhlasili s věcným posouzením jejich odvolacích námitek ze strany žalovaného, bylo jejich povinností zcela konkrétně, nikoliv jen odkazem na předchozí podání (zejména doplnění odvolání ze dne 20. 10. 2023), vymezit, jakých pochybení se v postupu či právním posouzení věci žalovaný dopustil. Právě tím by vymezili formou zcela určitě formulovaných žalobních bodů rozsah budoucího soudního přezkumu, což neučinili.

pokračování

[50] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že prostý nesouhlas stěžovatelů se závěry městského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nezakládají ani odkazy městského soudu na některé závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil například ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“* Nejinak tomu bylo i v souzené věci. Městskému soudu proto nelze vytýkat, že na závěry žalovaného v napadeném rozsudku odkazoval. Uvedené platí tím spíše, že stěžovatelé v řadě svých námitk (včetně námitky o křídlech nadzemních částí záměru) poukazovali především na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je tedy logické, že městský soud, pokud shledal, že závěry k uplatněným žalobním námitkám v napadeném rozhodnutí nechybí, z jeho obsahu v napadeném rozsudku vycházel.

[51] Podle mínění stěžovatelů městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů i proto, že nepřihlédl k jejich námitkám uplatněným v podáních ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024 a že se odmítl věnovat odkazům na jejich předchozí podání.

[52] Městský soud v odst. 88. napadeného rozsudku vysvětlil, že k nově uplatněným námitkám obsaženým ve zmíněných podáních ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024 nepřihlížel, neboť byly uplatněny po lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., a současně neshledal, že by v nyní souzené věci byly dány důvody pro prolomení zásady koncentrace řízení a dispoziční. Dovolal se přitom závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem městského soudu zcela ztotožňuje a v této souvislosti připomíná, že podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce (zde stěžovatelé) rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta činí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce ode dne, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Stěžovatelům bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 27. 11. 2023, přičemž žalobu podali dne 29. 1. 2024 na konci zmíněné lhůty. Podání ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024 tudíž byla bezpochyby učiněna po lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., když navíc podání ze dne 26. 7. 2024 bylo městskému soudu doručeno jeden pracovní den před nařízeným ústním jednáním.

[53] Přestože z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zároveň vyplývá, že rozšíření žaloby o další žalobní body nelze zaměňovat s konkretizací či upřesněním včas uplatněných žalobních bodů (srov. rozsudek ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005-43), což znamená, že řádně a včas uplatněný žalobní bod lze argumentačně rozvíjet i po uplynutí lhůty k podání žaloby (srov. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36), o takový případ se podle Nejvyššího správního soudu v nyní projednávané věci nejedná.

[54] Ze spisu městského soudu vyplývá, že stěžovatelé v podáních ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024 reagovali na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) k žalobě a doplnili svou žalobu tak, že částečně svou žalobní argumentaci zopakovali (tou se městský soud zabýval) a částečně uplatnili zcela nová tvrzení. Ačkoliv tato tvrzení podřadili pod podobné argumentační okruhy jako v žalobě, uplatnili zde zcela nové skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti či procesních vad napadeného rozhodnutí, které nepředstavovaly prosté (jinak přípustné) rozhojnění již dříve včas uplatněných žalobních bodů. Dále nelze přehlížet ani již opakovaně zmiňovanou skutečnost, že stěžovatelé řadu svých žalobních námitek směřovali toliko vůči nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (městský soud tudíž při jejich vypořádání neposuzoval zákonnost vyslovených závěrů), případně se omezili na obecný nesouhlas se závěry žalovaného (což mohl městský soud vypořádat taktéž pouze v obecné rovině).

[55] Jedná-li se konkrétně o okruhy otázek, vůči nimž směřují kasační námitky, pak stran vnitřní stavební čáry stěžovatelé v žalobě nepředstavili žádnou argumentaci (jak výše v odst. [47] uvedeno, v odst. 35. až 44. žaloby se vymezovali zejména ve vztahu k závěrům týkajícím se zásahu záměru do klidové části zahrad) a až v podání ze dne 3. 7. 2024 poprvé k tomuto uvedli řadu nových tvrzení. Totéž platí i o námitkách týkajících se výšky záměru či světelného znečištění. Městský soud proto nepochybil, pokud tato nová tvrzení, byť uplatněná k podobným argumentačním okruhům jako v žalobě, označil za opožděné rozšíření dříve neuplatněných žalobních bodů, a nikoliv za jejich konkretizaci.

[56] Stěžovatelům je třeba přisvědčit v tom, že ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 As 43/2004-95, se koncentrační zásada vztahuje pouze na rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo na rozšíření žaloby o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), nikoli však na návrhy na provedení důkazů. Neprovedení důkazů navržených v podáních ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024 ovšem městský soud náležitě odůvodnil v odst. 80. napadeného rozsudku (k tomu viz níže v odst. [60] a [61]).

[57] Skutečnost, že městský soud v napadeném rozsudku výslovně nevyjmenoval ty žalobní námitky, které považoval za opožděné, nemůže být úspěšná již jen proto, že stěžovatelé v kasační stížnosti tyto námitky, které podle jejich mínění městský soud nevypořádal, sami uvádějí. Neuvedení takového prostého výčtu opožděných námitek, lze-li z obsahu napadeného rozsudku bez potíží seznat, o které se jedná (jak je tomu v souzené věci), nemůže představovat nedostatek s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku.

[58] Co se týče odkazů stěžovatelů v žalobě na obsah jejich předchozích podání (především na doplnění odvolání ze dne 20. 10. 2023), tak i v tomto ohledu Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu vysloveným v odst. 85. napadeného rozsudku, podle něž odkaz na odvolání či jiné podání učiněné vůči správnímu orgánu nepředstavuje řádně formulovaný žalobní bod. Koneckonců podle judikatury Nejvyššího správního soudu je možné „za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního

pokračování

rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Není pochyb o tom, že obecný odkaz na tvrzení obsažená v podání adresovaném správnímu orgánu požadavky citované judikatury naplnit nemůže.

[59] Správná je také související úvaha městského soudu, podle níž je předmětem soudního přezkumu ve správním soudnictví napadené rozhodnutí. To znamená, že v souladu s dispoziční zásadou se žalobní námitky musí upínat právě k tomuto rozhodnutí a nelze je nahradit zopakováním odvolacích námitek či dokonce odkazem na ně (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Ty totiž směřovaly vůči jinému rozhodnutí. Městský soud tudíž nepochybil, nezabýval-li se odkazem stěžovatelů na jejich odvolací námitky. Jakkoliv se stěžovatelé v této souvislosti dovolávají nálezu IV. ÚS 1230/21, mýlí se, pokud z něj dovozují povinnost městského soudu zabývat se obsahem jejich odvolání směřujícího proti rozhodnutí stavebního úřadu. Takové závěry z předmětného nálezu dovodit nelze.

[60] Stěžovatelé dále namítají, že městský soud neprovedl jimi navržené důkazy. Nicméně podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není povinností soudu provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení. Je však vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Jak dále vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42, „*neakceptování návrhu na provedení důkazů lze současně založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Absence věcné úvahy soudu, proč považuje navrhované důkazy za nadbytečné, pak může být překlenuta pouze v případě zjevně irrelevantních důkazních návrhů.*“

[61] Městský soud v odst. 80. napadeného rozsudku vysvětlil, že neprovedl stěžovateli navržené důkazy včetně fotografií či obrázků inkorporovaných do všech jejich podání, protože řada důkazů byla součástí správního spisu, případně jejich provedení bylo s ohledem na dostatečný obsah správního spisu nadbytečné. Městský soud tudíž uvedené důkazy neopomněl a vysvětlil, proč je neprovedl. Postupoval tedy v souladu s citovanou judikaturou, a nelze mu tak v tomto směru ničeho vytknout. Stejně tak je zřejmé, že ze stejných důvodů neprováděl ani důkazy navržené v podáních ze dne 3. 7. 2024 a 26. 7. 2024, pokud se vztahovaly k tvrzením, k nimž pro jejich opožděnost nepřihlížel. K porušení doktríny opomenutých důkazů tudíž ze strany městského soudu nedošlo. Z tohoto důvodu nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatelů, že městský soud nedostatečně zjistil skutkový stav

věci, protože odmítl provést jimi navržené důkazy. Skutkový stav považoval za dostatečně zjištěný a další dokazování za nadbytečné.

[62] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů stěžovatelé dovozují také z toho, že odůvodnění napadeného rozsudku obsažené v odst. 120. (o zásahu záměru do klidové části zahrad) se míjí s jejich žalobní argumentací. Ani s uvedeným však Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Stěžovatelé v žalobě v tomto směru brojili zejména proti tomu, že se žalovaný nezabýval možným pohledem z teras na jejich rodinný dům po revizi záměru, když nesprávně dovodil neexistenci teras, a dále namítali, že zásah do klidové části zahrad je po revizi záměru ještě větší. Městský soud v odst. 120. napadeného rozsudku uvedl, že neshledal nepravdivé tvrzení žalovaného, že západním směrem v části sousedící s klidovou částí zahrady sousedního rodinného domu č. p. XL nejsou orientované žádné pobytové plochy jako terasy nebo balkony, a že je zde minimalizován počet oken obytných místností. Dále městský soud z projektové dokumentace dovodil, že západním směrem je umístěn balkon, respektive terasa, avšak pouze při severní straně (směrem do ulice Dunovského), takže nemohou mít na klidovou část zahrad stěžovatelů žádný vliv, a že na západní straně záměru (přiléhající k pozemkům stěžovatelů) není podle projektové dokumentace žádný balkon či terasa umístěna. Následně se věnoval možnému dotčení stěžovatelů vlivem teras a balkonů, přičemž dospěl k závěru, že nemají na stěžovatele vliv a že jsou v daném místě obvyklé. Podle Nejvyššího správního soudu tak městský soud reagoval na žalobní argumentaci stěžovatelů přiléhavě a nevykročil přitom z mezí včas uplatněných žalobních bodů.

[63] Nejvyšší správní soud s ohledem na vše výše uvedené shrnuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost, a současně neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku. Dospěl tudíž k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[64] Nejvyšší správní soud tedy mohl přistoupit k přezkumu zbylých kasačních námitek, jež spadají pod kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Jelikož povětšinou jsou námitky podřaditelné pod oba uvedené kasační důvody vzájemně provázané, Nejvyšší správní soud přistoupil k jejich posouzení také společně. Považuje to za vhodnější z hlediska srozumitelnosti a přehlednosti.

[65] Nejvyšší správní soud předesílá, že řízení o kasační stížnosti (shodně jako řízení o žalobě) je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti tudíž do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Ačkoliv je kasační argumentace stěžovatelů co do svého rozsahu velmi obsáhlá („blanketní“ kasační stížnost čítá 4 strany a její „doplnění“ dalších 52 stran), obsahově je ve vztahu k předmětu přezkumu, kterým je zde napadený rozsudek, poměrně chudá. V převážné míře spočívá v pouhém opakování týchž tvrzení uvedených již v odvolání či žalobě a je založena na argumentaci, která se omezuje na tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a na obecný nesouhlas s jednotlivými závěry městského soudu (a žalovaného), které stěžovatelé navíc vytrhávají z kontextu, v němž byly vysloveny. Úkolem Nejvyššího správního soudu však není za stěžovatele domýšlet

pokračování

konkrétní stížnostní námitky (tedy pochybení v právních závěrech či postupu městského soudu), na základě nichž by bylo možno jejich kasační stížnosti vyhovět.

[66] Stěžovatelé v kasační stížnosti setrvávají na svém názoru, že záměr je v rozporu s obecnými požadavky na umísťování staveb podle § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Argumentace stran této námitky je přitom poměrně roztržštěná na různých místech kasační stížnosti a stále se opakuje. Spočívá v podstatě v tom, že žalovaný a městský soud při vymezení referenčního území chybně vycházeli z širšího okolí, a nikoliv z bezprostředního, srovnávali záměr s referenčními stavbami z širšího okolí a s výjimkami v území nacházejícími se taktéž v širším okolí. V této souvislosti stěžovatelé také namítají, že žalovaný i městský soud v odst. 117. napadeného rozsudku pochybili, když referenční území vymezili na základě rozsudku č. j. 3 As 247/2022-62, jehož závěry však s ohledem na pozdější rozsudek č. j. 4 As 282/2022-174 neobstojí.

[67] Nejvyšší správní soud v recentním rozsudku č. j. 3 As 247/2022-62 vyslovil, že „záměr nelze hodnotit pouze z hlediska nejbližšího okolí či dotčené plochy, na níž má být umístěn. Z podstaty „stabilizovaného území“ a limitu rozvoje v podobě zachování, dotváření či rehabilitace stávající urbanistické struktury plyne, že zohledňovat je třeba urbanistickou strukturu v rámci daného území, tj. širšího okolí záměru.“ V rozsudku č. j. 4 As 282/2022-174 Nejvyšší správní soud dovodil, že „přípustnost umístění Záměru bylo nutno zkoumat vzhledem k bezprostřednímu i navazujícímu okolí. Zároveň však platí, že Záměr by měl zapadat zejména do urbanistické struktury okolí bezprostředního. Právě do této části území je totiž Záměr umísťován. Ačkoli jsou tak správní orgány povinny zkoumat soulad Záměru s urbanistickou strukturou rovněž širšího okolí, nedávalo by většího smyslu, aby se městský soud zabýval každou jednotlivou stavbou ulice Na Konvářce, která se táhne dále po svahu předmětného kopce. Jinými slovy, nelze mít za to, že Záměr by byl přípustný, pokud by konvenoval stavbám od něj značně vzdáleným, přestože by nezapadal do jeho bezprostředního okolí, které má podstatný význam pro posouzení stávající urbanistické struktury.“

[68] Městský soud se v odst. 117. napadeného rozsudku ztotožnil s vymezením území ze strany žalovaného i ministerstva v jeho závazném stanovisku. Dospěl totiž k závěru, že žalovaný vymezil relevantní území ve smyslu § 2 písm. h) pražských stavebních předpisů zejména s ohledem na společné charakteristiky z hlediska urbanistického uspořádání a architektonicky obvyklého ztvárnění, přičemž přihlédl k historickým souvislostem. Ministerstvo zase vyšlo z územně analytických podkladů, respektive jimi vymezené lokality 364 Litochleby, do které je záměr umísťován. Současně žalovaný i ministerstvo respektovali skutečnost, že ve stabilizovaném území nelze připustit stavbu, která by nezapadala do stávající urbanistické struktury daného území, a že dotčené území je nutno vymezit s ohledem na výskyt shodné nebo obdobné urbanistické struktury. Zatímco tedy stěžovatelé značnou část své argumentace omezili na jeden stavební blok (v němž se nacházejí i jejich nemovitosti), který považovali za bezprostřední okolí, k němuž je třeba záměr vztahovat a posuzovat, žalovaný relevantní území vymezil jako stavební bloky mezi ulicemi Květnového vítězství, Benkova, Donovalská a Ke Stáčírně, což podle městského soudu odpovídá závěrům vyplývajícím z rozsudku č. j. 3 As 247/2022-62. Urbanistickou strukturu totiž tvoří pouze stěžovateli vytčený stavební blok, ale právě též širší okolí záměru.

[69] Podle Nejvyššího správního soudu je tato úvaha městského soudu správná, neboť optikou rozsudku č. j. 3 As 247/2022-62 se relevantní území nemůže omezit jen na nejbližší okolí záměru, který by naopak měl zapadat do urbanistické struktury širšího okolí. S žalovaným tudíž nepochybili, pokud zohlednili závěry v tomto rozsudku vyslovené. Ačkoliv se věc řešená třetím senátem týkala umístění dvou bytových domů o sedmi a deseti nadzemních podlažích do území definovaného sídlištěm Invalidovny, Nejvyšší správní soud neshledává důvody, pro které by se od tohoto názoru měl v nyní projednávané věci, kdy záměr spočívá ve stavbě dvou bytových domů o třech nadzemních podlažích, odchýlit. Stěžovatelům lze sice přisvědčit v tom, že věc projednávaná třetím senátem se mimo jiné týkala posouzení podmínek pro umístění záměru ve stabilizovaném území, ale výše uvedený závěr Nejvyšší správní soud dovodil ve vztahu k námitce, že městský soud ignoroval nejbližší okolí záměru. Jednalo se tedy o námitku zcela podobnou argumentaci stěžovatelů v nyní projednávané věci. Citované závěry ve zmíněném rozsudku třetího senátu tudíž byly i v dané věci použitelné.

[70] Jakkoliv se stěžovatelé v tomto směru dovolávají rozsudku č. j. 4 As 282/2022-174, nutno poukázat na skutečnost, že v něm čtvrtý senát vycházel z odlišné situace, kdy relevantní území záměru v okolí sídliště Invalidovna bylo tvořeno lokalitou přesahující plochu 30 ha. Jak ostatně čtvrtý senát v odst. 67. zmíněného rozsudku vysvětlil, se závěry třetího senátu souhlasí, ale vzhledem k tomu, že posuzoval rozsáhlé stabilizované území, musel zohlednit skutkové okolnosti jím projednávané věci. Závěry čtvrtého senátu proto nelze vzhledem k uvedeným odlišným skutkovým okolnostem vykládat v tom smyslu, jaký mu přisuzují v nyní projednávané věci stěžovatelé, ale tak, že vedle závěrů třetího senátu současně platí, že relevantní území nesmí být vymezeno natolik široce, aby záměr nekorespondoval s jeho bezprostředním okolím. Tím však není míněno jen zcela nejužší okolní umísťovaného záměru, tedy jeden stavební blok, jak se nyní stěžovatelé snaží setrvale soudy přesvědčit. S ohledem na právě uvedené vymezení referenčního území představující stavební bloky mezi ulicemi Květnového vítězství, Benkova, Donovalská a Ke Stáčírně podle názoru Nejvyššího správního soudu požadavkům plynoucím z citované judikatury vyhovuje. Omezení referenčního území pouze na jeden stavební blok, jak požadují stěžovatelé, by nežádoucím způsobem znemožnilo dotváření stávající urbanistické struktury v širším okolí záměru.

[71] Ze stejných důvodů je nepřiléhavá i argumentace stěžovatelů, podle níž městský soud při hodnocení záměru vycházel z referenčních staveb nacházejících se v jeho širším okolí, nikoli bezprostředním, a pouze z výjimek z širšího okolí. Jak již Nejvyšší správní soud vysvětlil výše v odst. [67] až [70], relevantní území pro posouzení možnosti umístění záměru se nemůže omezit jen na jeho nejbližší okolí sestávající z jednoho stavebního bloku. Z napadeného rozsudku přitom vyplývá, že městský soud záměr srovnával s různými stavbami umístěnými napříč vymezeným referenčním územím, což koneckonců dokládá i výčet staveb, na které stěžovatelé v kasační stížnosti poukazují. S ohledem na jejich počet je rovněž patrné, že ve vymezeném referenčním území se nachází několik bytových domů, nejedná se tudíž jen o ojedinělé výjimky v daném území, jak tvrdí stěžovatelé. Skutečnost, že nejužší okolí záměru v ulici Dunovského tvoří převážně rodinné domy, pak městský soud v napadeném rozsudku na řadě míst zohlednil, a tento fakt ani podle Nejvyššího správního soudu v nyní souzené věci bez dalšího neznamená, že by záměr neodpovídal urbanistické struktuře referenčního území. Stěžovatelé se totiž mylně domnívají, že do uvedeného

pokračování

referenčního území je přípustné umístit pouze rodinný dům, což však žalovaný i městský soud vyvrátili.

[72] Nejvyšší správní soud tudíž nemůže stěžovatelům přisvědčit v tom, že se městský soud v napadeném rozsudku omezil výhradně na širší okolí či na výjimky v území, ale vymezené území komplexně zhodnotil. Pokud se stěžovatelé dovolávají nepřiléhavosti výjimek v území z důvodu, že se nacházejí v širším okolí, jedná se s ohledem na právě uvedené o nedůvodnou námitku. Namítají-li stěžovatelé nepřiléhavost referenčních staveb, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelé v kasační stížnosti stran této otázky poukazují na různé pasáže napadeného rozsudku, ve kterých však městský soud vypořádával jimi namítanou nepřezkoumatelnost závěrů žalovaného. Předmětná argumentace se tedy míjí s odůvodněním napadeného rozsudku.

[73] Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud také námitku o tom, že městský soud v odst. 96. a 116. napadeného rozsudku nezohlednil převažující zástavbu v území. V odst. 96. napadeného rozsudku se městský soud věnoval námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stran posouzení souladu záměru s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Na tomto místě napadeného rozsudku se tudíž zabýval pouze tím, zda se žalovaný uvedené otázky věnoval a posoudil ji, nehodnotil však věcnou správnost jím vyslovených závěrů. Naopak poukázal na to, že stěžovatelé konkrétní námitky neuplatnili a závěry žalovaného rozporovali jen obecně. V odst. 116. napadeného rozsudku pak městský soud dovodil, že pro posouzení záměru z hlediska požadavků vyplývajících z § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů, jakož i podle pododdílu 7a odst. 3 územního plánu hlavního města Prahy, je rozhodný celkový charakter území a souhrnná urbanistická struktura, kterou tvoří i případné výjimky, a že stěžovateli zdůrazňovaný požadavek na to, aby záměr byl proporcionální k převažující zástavbě typické pro jeden stavební blok, nemá oporu v aplikovaných ustanoveních právních předpisů. Jakkoli mají stěžovatelé pravdu v tom, že posouzení záměru z hlediska jeho souladu s územním plánem a s požadavky vyplývajících z § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů sleduje jiný cíl a účel, přesto nelze nic nesprávného spatřovat na závěru městského soudu, který shrnul, že kritéria obsažená v pododdílu 7a odst. 3 územního plánu hlavního města Prahy a ve zmíněném ustanovení pražských stavebních předpisů jsou obdobná v tom, že se přihlíží k charakteru daného území. Zbývá dodat, že soulad záměru s územním plánem byl předmětem závazného stanoviska ministerstva, z něhož žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel.

[74] Městský soud tedy v souladu s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů (*Při umísťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.*) v rozsahu stěžovateli včas uplatněných žalobních námitek komplexně posoudil charakter území a vycházel přitom z vymezeného referenčního území. Žádnou další argumentaci, kterou by stěžovatelé tento závěr městského soudu vyvrátili, v kasační stížnosti nepředstavili. Nejvyšší správní soud proto i na tomto místě připomíná, že není povinen, ale ani oprávněn, za stěžovatele jejich kasační argumentaci domýšlet. K tomu dále dodává, že i tato argumentace stěžovatelů (stejně jako většina jejich dalších námitek) je založena na jejich mylném přesvědčení, že přípustný by byl pouze záměr spočívající v realizaci rodinného domu, neboť právě rodinný dům je stavbou typickou v nejbližším (bezprostředním) okolí jejich nemovitostí, za které považují stavební blok, v němž se nacházejí i jejich nemovitosti.

[75] Co se týče kasačních námitek týkajících se jednotlivých kritérií pro umístování staveb vyplývajících z pražských stavebních předpisů, argumentace stěžovatelů se mnohdy opakuje. Stran zastavenosti setrvávají na svém názoru, že záměr mnohonásobně překračuje zastavěnou plochu staveb z bezprostředního okolí, a městskému soudu vytýkají, že v odst. 97. napadeného rozsudku vycházel z napadeného rozhodnutí a závazného stanoviska ministerstva, jejichž závěry jsou založeny na srovnání s referenčními objekty, které se nacházejí místo v bezprostředním okolí v tom širším. Vzhledem k výše uvedeným závěrům ohledně relevantního území, za něž nelze považovat pouze stavební blok, do něž se záměr umísťuje, je zřejmé, že argumentace stěžovatelů o srovnání zastavenosti záměru s objekty z širšího okolí a o nesouladu záměru s objekty z bezprostředního okolí není důvodná. Nicméně je pravdou, že zastavenost záměru činí 56 %, zatímco stavby z bezprostředního okolí záměru, na něž stěžovatelé v kasační stížnosti poukazují, dosahují zastavenosti okolo 24 % až 31 %. Také žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí připustil, že zastavenost záměru ve smyslu § 2 odst. 7 stavebního zákona je větší než obvyklá zastavenost dalších objektů z referenčního území, která činí 26 % až 51 %. Vysvětlil však, že významnou část zastavěné plochy tvoří podzemní podlaží, které není pro vnímání charakteru území relevantní. Nejvyšší správní soud tomu přisvědčuje, neboť ve správním řízení stěžovatelé uvedenou námitku spojovali s posouzením umístění záměru z pohledu požadavků plynoucích z § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Reakce žalovaného a posléze i městského soudu tudíž těmto námitkám odpovídala se závěrem, že co do charakteru zástavby je v tomto směru rozhodný poměr částí pozemku stavby zastavěných nadzemními stavbami a částmi pozemku využitými pro zeleň, které představují 36 %, což ze zastavenosti daného území nijak nevybočuje. Záměr je z vizuálního hlediska v podstatě rozdělen na dva samostatné objekty, které svou zastavěnou plochou nejsou v referenčním území excesivní, když nadzemní části západní sekce činí 390 m², východní části pak 360 m², tj. dohromady 750 m², a plocha pozemku má výměru 2 096 m². Kromě toho v referenčním území se již nachází objekt o zastavenosti 51 %, což je rozsah obdobný posuzovanému záměru. Přestože tedy bezprostřední okolí je tvořeno zástavbou rodinných domů, bytový dům o dvou samostatných křídlech se třemi nadzemními podlažími (z toho třetí podlaží je ustupující) není s ohledem na právě uvedené z hlediska zastavenosti v referenčním území excesivní.

[76] Za neopodstatněnou považuje Nejvyšší správní soud také námitku, podle níž městský soud v odst. 97. napadeného rozsudku (ohledně zastavenosti) vyšel z napadeného rozhodnutí. I v tomto případě totiž byla předmětem jeho posouzení žalobní námitka o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o posouzení zastavenosti záměru. Namítají-li stěžovatelé s poukazem na tabulku zastavenosti uvedenou v podání ze dne 3. 7. 2024, že u některých samostatných objektů byla nesprávně posouzena jejich zastavenost společně, Nejvyšší správní soud se jí nemohl zabývat. Tím, že v žalobě k otázce zastavenosti takovou včasnou námitku nevznášeli, a městský soud se jí tudíž nezabýval a neprováděl k ní ani dokazování zmíněnou tabulkou, jedná se nyní o kasační námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelům nic nebránilo vznést tuto námitku v rámci včas uplatněných žalobních bodů. Pokud tak neučinili, jde tato skutečnost k jejich tíži. Nejvyšší správní soud není oprávněn se jí jako první v řízení o kasační stížnosti zabývat.

[77] Nad rámec potřebného Nejvyšší správní soud k otázce zastavenosti dodává, že se jí žalovaný věnoval v souvislosti s odvolacími námitkami o rozporu záměru s požadavky

pokračování

plynoucími z § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Nebylo tudíž jeho povinností (při absenci adekvátní odvolací námitky), aby v napadeném rozhodnutí podával přesný výpočet zastavenosti záměru, jak se také nyní v kasační stížnosti stěžovatelé domáhají.

[78] Stěžovatelé dále vznášejí námitku ve vztahu k objemu a výšce záměru. Mají za to, že městský soud neoznačil žádný konkrétní objekt, se kterým by záměr srovnával, a že i stran uvedených kritérií vycházel ze závěrů žalovaného obsažených na str. 40 až 45 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zohlednil pouze stavby z širšího okolí. Ani uvedené námitce však přisvědčit nelze.

[79] Stěžovatelé k objemu záměru v žalobě namítali pouze to, že jeho revize neměla vliv na jeho objem, a proto žalovaný nemohl dospět k závěru, že záměr po revizi je z hlediska objemu přípustný. Městský soud přitom v odst. 97. napadeného rozsudku vysvětlil, proč podle něj měla revize záměru vliv na jeho objemové uspořádání, a shrnul závěry vyplývající z napadeného rozhodnutí, které podle něj dostatečně popisují, proč se záměr svým objemem nevymyká stavbám v dané lokalitě. Konkrétně uvedl, že v důsledku revize záměru došlo k redukci původního třetího nadzemního podlaží na ustoupené podlaží, došlo k vypuštění jedné bytové jednotky a k redukci objemu záměru směrem do zahrady.

[80] Ve vztahu k výšce záměru se žalobní argumentace stěžovatelů omezila na tvrzení o nevypořádání se s jejich odvolacími námitkami ze strany žalovaného, na požadavek autonomního posouzení situace a na nesouhlas se závěry žalovaného obsaženými na str. 14 napadeného rozhodnutí, u nichž stěžovatelé v podrobnostech odkázali na obsah svého odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Městský soud k tomu v odst. 100. napadeného rozsudku uvedl, že absence autonomního posouzení žalovaného nemá v napadeném rozhodnutí podklad, že odkaz na odvolání nelze považovat za řádně formulovanou žalobní námitku a že se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami stěžovatelů, když vysvětlil, že třetí nadzemní podlaží splňuje podmínky podle § 27 odst. 2 písm. b) pražských stavebních předpisů, a že je nutno vycházet z regulované výšky záměru pro úroveň atiky druhého nadzemního podlaží, která činí 7,26 m, což odpovídá převažující výškové hladině II (0 - 9 m). S ohledem na uvedené nelze městskému soudu vytýkat, že záměr nesrovnal za účelem posouzení uvedeného kritéria s žádným konkrétním objektem.

[81] Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje, že řízení před správními soudy není pokračováním správního řízení. Úkolem správních soudů tedy není nahrazovat činnost správních orgánů a jejich závěry, nýbrž jejich role v řízení proti rozhodnutí správního orgánu je zásadně přezkumná, vystavěná na kasačním principu. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správních orgánů je pak okamžik, k němuž se tato přezkumná role správního soudu vztahuje, definován § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy rozhodnutí správního orgánu se přezkoumává na základě skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, zde konkrétně žalovaného.

[82] Nedůvodná je dále námitka, v níž stěžovatelé rozporují závěry městského soudu uvedené v odst. 97. napadeného rozsudku z hlediska podlažnosti záměru. Jejich argumentace se totiž opět omezuje na to, že městský soud vycházel ze str. 40 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný záměr srovnával s objekty z širšího okolí. Nelze přitom se stěžovateli souhlasit v tom, že v této části napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru o přípustnosti

záměru pouze na základě jeho srovnání s jediným objektem z referenčního území majícím tři nadzemní podlaží. Naopak z uvedené části napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný kromě stavby na pozemcích parc. č. XE a parc. č. XF mimo jiné poukázal na další stavbu na pozemku parc. č. XM se třemi nadzemními podlažími, na pozemku parc. č. XN se dvěma nadzemními podlažími a jedním střešním podlažím, na stavbu na pozemku parc. č. XO se třemi nadzemními podlažími, na stavbu na pozemku parc. č. XP se 4 nadzemními podlažími, na stavbu bytového domu na pozemcích parc. č. XA a parc. č. XB a na mnoho řadových domů se dvěma nadzemními podlažími a jedním střešním podlažím. S tímto posouzením se městský soud v odst. 97. napadeného rozsudku ztotožnil. Z právě uvedeného je však zcela zřejmé, že stížnostní námitka o tom, že došlo k porovnání záměru pouze s jediným objektem v daném území a že městský soud své závěry založil pouze na jediné výjimce z území se třemi nadzemními podlažími, neodpovídá obsahu napadeného rozsudku ani napadeného rozhodnutí. Zbývá opět dodat, že úkolem městského soudu bylo v rozsahu včas uplatněných žalobních bodů posoudit zákonnost závěrů žalovaného, nikoliv nahrazovat jeho činnost vlastními úvahami o otázkách ve správním řízení nenastolených. Městský soud se uvedené otázce (podlažnosti záměru) věnoval v části týkající se zastavěnosti záměru, neboť samostatnou námitku k podlažnosti (v míře, v jaké ji nyní vznáší v kasační stížnosti) stěžovatelé v žalobě ani neuplatňovali.

[83] Stěžovatelé dále rozporují závěry městského soudu týkající se zásahu bytových křídel záměru do klidové části zahrad s opakujícím se tvrzením o tom, že městský soud své závěry založil na referenčních objektech z širšího okolí. Uvedené otázky se městský soud věnoval v odst. 99. napadeného rozsudku, stěžovatelé však žádnou konkrétní argumentaci vůči úvahám městského soudu tam obsaženým v kasační stížnosti nepřináší. Nejvyšší správní soud tudíž neměl podklad v podobě konkrétní kasační námitky, na základě které by mohl závěry městského soudu o této otázce přezkoumat.

[84] Stejně tak Nejvyšší správní soud blíže nemohl posoudit ani další kasační námitky vznesené na str. 26 až 28 kasační stížnosti, které stěžovatelé uplatnili vůči závěrům vysloveným v odst. 96. napadeného rozsudku (o rozporu záměru s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů), neboť i v tomto případě se jedná o reprodukci již vypořádaných námitek. Jak Nejvyšší správní soud výše dovodil, městský soud v odst. 96. napadeného rozsudku vypořádával žalobní argumentaci stěžovatelů o souladu záměru s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů, kterou však brojili pouze vůči nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nemohou tedy nyní prostřednictvím nesouhlasu s odst. 96. napadeného rozsudku účinně rozporovat právní úvahy stavebního úřadu či žalovaného obsažené na str. 13 až 15 napadeného rozhodnutí, na něž městský soud v odst. 96. napadeného rozsudku odkázal pouze ve vztahu k hodnocení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti nepřehlédl ani to, že stěžovatelé z napadeného rozhodnutí zavádějícím způsobem dovozují závěry, které v něm vysloveny v jimi tvrzené podobě nebyly. Příkladem uvedeného je třeba jejich tvrzení, že žalovaný vyslovil, že záměr je sice rozporný s převládající zástavbou, ale že s ohledem na výjimky v okolí je přípustný, které však z napadeného rozhodnutí nevyplývají. Obdobně ani z odst. 96. napadeného rozsudku neplyne, že by městský soud závěr o souladu záměru s § 20 odst. 1 pražských stavebních předpisů založil na závazném stanovisku ministerstva, jak stěžovatelé také namítají. Městský soud zde pouze při úvahách o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí poukázal na skutečnost, že žalovaný z tohoto stanoviska vycházel.

pokračování

Tímto závazným stanoviskem se městský soud zabýval v odst. 117. napadeného rozsudku při posouzení závěrů žalovaného o vymezení rozhodného území, neboť úvahy ministerstva v něm obsažené stěžovatelé v žalobě rozporovali.

[85] Jedná-li se o námitku uplatněnou stran vnitřní stavební čáry, k níž se městský soud vyjádřil v odst. 96. napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud opětovně poukazuje na to, že městský soud se na uvedeném místě napadeného rozsudku věnoval tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tedy posuzoval, zda se žalovaný této otázky v napadeném rozhodnutí (v rozsahu odpovídajícím uplatněné odvolací námitce stěžovatelů) věnoval. Předmětem jeho posouzení tudíž nebyla správnost závěrů, k nimž žalovaný v tomto směru dospěl. S ohledem na tuto skutečnost nyní nemohou stěžovatelé s úspěchem v kasační stížnosti namítat, že stavební čára měla být posuzována ve vztahu k bezprostřednímu okolí. Uvedená námitka je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Ačkoliv se stěžovatelé v této souvislosti dovolávají i nesprávně zjištěného skutkového stavu ze strany městského soudu, žádná konkrétní tvrzení k této námitce v kasační stížnosti neuvádějí. V uvedeném tudíž nejde o řádně formulovanou kasační námitku, kterou by byl povinen Nejvyšší správní soud vypořádat. Nemůže totiž za stěžovatele domýšlet, v čem při zjišťování skutkového stavu městský soud pochybil. Jen pro doplnění Nejvyšší správní soud na tomto místě opakuje, že těžiště zjišťování skutkového stavu je v řízení před správními orgány, nikoliv v řízení o žalobě.

[86] Přisvědčit nelze ani námitce o tom, že městský soud ve shodě s žalovaným závěr o neexistenci vnitřní organizace bezprostředního okolí dovodil toliko ze dvou výjimek v širším okolí (stavby na pozemku parc. č. XH a parc. č. 2336/59). Městský soud v odst. 99. napadeného rozsudku poukázal na závěry žalovaného obsažené na str. 18 rozhodnutí stavebního úřadu, podle nichž křídla nadzemních částí záměru sice zasahují hlouběji do pozemku, avšak takovým způsobem, který vzhledem k postupnému snižování západního křídla záměru nenarušuje uspořádání zástavby do vnitrobloku zahrad. Podle žalovaného v posuzovaném bloku nelze jednoznačně vysledovat jednotnou vnitřní organizaci, které by se měl záměr přizpůsobit. Městský soud k tomu v napadeném rozsudku vyslovil, že stěžovatelům se nepodařilo tyto závěry žalovaného o ustoupení stavby na pozemku parc. č. 2236/59 a o existenci nízké doplňkové stavby na pozemku parc. č. XH, tedy o tom, že nelze vysledovat jednotnou vnitřní organizaci území, zpochybnit. Závěry žalovaného současně nebyly založeny jen na dvou výjimkách v území, jak také stěžovatelé namítají. Přestože na tyto stavby poukázal, neexistenci vnitřní organizace bezprostředního okolí záměru a v té souvislosti vyslovenou úvahu o křídlech nadzemních částí záměru žalovaný založil na tom, že vzhledem k postupnému snižování západního křídla záměru toto nenarušuje uspořádání zástavby do vnitrobloku zahrad.

[87] Dále stěžovatelé brojí proti závěru městského soudu vyslovenému v odst. 103. napadeného rozsudku. Vytýkají, že úvahu zde uvedenou o zastínění záměru dovodil z jeho objemu. Městský soud v této části napadeného rozsudku konkrétně uvedl, že za situace, kdy správní orgány dospěly k závěru, že po objemové či hmotové stránce záměr nevybočuje ze stávající zástavby, nelze dovodit, že by zastínění, které je logicky způsobeno hmotou, vybočilo ze stávajících poměrů. Předmětné úvaze, která je zcela logická, nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. Koneckonců ani stěžovatelé ji v kasační stížnosti účinně nerozporují. Opět se totiž odkazují na nesrovnání záměru s objektem z jeho

bezprostředního okolí. Jakkoliv v tomto ohledu také namítají, že městský soud zaměnil soulad záměru s charakterem území a občanskoprávní námitku světelného znečištění, taková skutečnost podle Nejvyššího správního soudu z napadeného rozsudku nevyplývá. Nedůvodné je rovněž tvrzení, že důkazní břemeno stran přiměřenosti zastínění záměru ve vztahu k místním poměrům leželo na žalovaném, protože s ohledem na dispoziční zásadu bylo na stěžovateli, aby konkretizovali, jakým způsobem zastínění záměru překročí míru přiměřenou místním poměrům. Ani uvedená námitka není důvodná.

[88] Poslední část stížnostní argumentace se týká snížení pohody bydlení. Stěžovatelé předně namítají, že záměr ani po jeho revizi není v souladu s požadavky na kvalitu prostředí, neboť změna záměru se netýkala jeho odstupových vzdáleností od nemovitosti stěžovatelů či odclonění možného rušivého vlivu v důsledku navrženého západního křídla vystupujícího do zahrady stěžovatelů.

[89] Nejvyšší správní soud ze souhrnné technické zprávy revize projektu R01 (dále jen „zpráva o revizi projektu“) zjistil, že podle ní třetí nadzemní podlaží je po revizi ustoupeno od vnější severní obvodové stěny o 2,26 metů a od západní obvodové stěny o 2 metry, čímž třetí nadzemní podlaží vyhovuje požadavkům vyplývajícím z § 27 odst. 2 písm. b) pražských stavebních předpisů. Dále se v této zprávě uvádí, že redukcí hmoty jihovýchodního křídla se zadní stěna bytového domu stupňovinně oddálila od klidových zón zahrad, zejména od pozemku parc. č. XQ. Tím mělo současně dojít ke snížení vlivu možného zastínění zahradní klidové zóny pozemku stěžovatelů. Na západní fasádě pak byla navržena menší okna s vyššími parapety, odstraněn balkon a nejsou zde umístěny obytné místnosti, které by narušovaly soukromí a omezovaly pohled na sousední nemovitosti. Došlo též ke zrušení jedné bytové jednotky.

[90] Stěžovatelům lze přisvědčit v tom, že revize záměru se netýkala odstupových vzdáleností od jejich pozemku. Ze zprávy o revizi projektu je nicméně patrné, že záměr splňuje odstupové vzdálenosti od okolních nemovitostí, která podle § 29 odst. 2 věty první pražských stavebních předpisů musí mít minimálně 3 metry od hranice sousedního pozemku. Přestože revize záměru se co do hmoty záměru výrazněji dotkla jeho jihovýchodního křídla, které je od pozemku stěžovatelů dál, není pravdou, že by neměla vliv na odclonění možných rušivých vlivů v důsledku navrženého západního křídla. V západním křídle, na jeho západní straně, totiž byla navržena menší okna s vyššími parapety, odstraněn balkon a nejsou zde umístěny obytné místnosti, které by narušovaly soukromí a omezovaly pohled na sousední nemovitosti. Nelze tedy souhlasit ani s tím, že by se změna záměru vůbec nedotkla omezení možného rušivého vlivu nemovitosti stěžovatelů v důsledku navrženého západního křídla záměru.

[91] Stěžovatelé v této souvislosti namítají také to, že pro závěr o souladu záměru (po jeho revizi) s pohodou bydlení je rozhodné posouzení pobytových ploch jako teras a balkonů a počet oken v obytných místnostech orientovaných západním směrem.

[92] Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na svůj rozsudek ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, v němž dovodil, že pohodou bydlení se rozumí „*souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto*

pokračování

pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech“.

[93] Ve své další judikatuře pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu odrážejí svým obsahem požadavky na pohodu bydlení; jsou-li dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájem, nelze namítat, že pohoda bydlení je nedostatečná (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2007, č. j. 9 As 5/2007-76). Nachází-li se stavby v intravilánu obce, je zpravidla vždy v určité míře zasahováno do soukromí obyvatel, a to možnými pohledy do oken, na dvory či do zahrad. *„V rámci zástavby v intravilánu obce je zpravidla nemožné dosáhnout úplného soukromí, pokud jde o možný pohled do oken, na dvory či zahrad sousedních nemovitostí.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 8 As 20/2011-131). Pohoda bydlení může být narušena v důsledku snížení odstupových vzdáleností mezi budovami, narušením soukromí, omezením výhledu, úbytkem oblohové složky, a tedy i míry oslunění a osvětlení domu či pozemku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113).

[94] Městský soud k otázce snížení pohody bydlení v odst. 119. a 120. napadeného rozsudku poukázal na závěry žalovaného, podle kterých *„západní křídlo vystupující do zahrady je navrženo tak, aby jeho užívání nenarušovalo klidovou část zahrady žalobců a) a b), ale naopak odclonilo možný rušivý vliv aktivit na pozemku zahrady navrženého bytového domu. Západním směrem v části sousedící s klidovou částí zahrady sousedního rodinného domu č.p. XL nejsou orientované žádné pobytové plochy jako terasy nebo balkony, je zde minimalizován počet oken obytných místností, u nichž je navíc zvýšen parapet na takovou úroveň, která znemožňuje pohled na sousední zahradu“.* K tomu dodal, že na rozdíl od stěžovatelů nepovažuje za nepravdivý závěr žalovaného vyslovený ve druhé větě výše citované pasáže napadeného rozhodnutí o neexistenci terasy či balkonu.

[95] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry, které městský soud k otázce tvrzeného snížení pohody bydlení vyslovil. Namítají-li tedy stěžovatelé, že městský soud pochybil, pokud nezrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelný názor žalovaného, podle nějž západním směrem v části sousedící s klidovou částí zahrady sousedního rodinného domu č. p. XL nejsou orientované žádné pobytové plochy jako terasy nebo balkony, nejedná se o důvodnou námitku.

[96] Nejvyšší správní soud ověřil, že tento závěr má oporu v projektové dokumentaci. Z ní konkrétně vyplývá, že směrem do ulice Dunovského je umístěn balkon ve druhém nadzemním podlaží a terasa ve třetím a že na jižní straně záměru se ve druhém a třetím nadzemním podlaží nachází terasy (viz část D.1.1 Architektonicko-stavební řešení, přílohy 103 a 104). Jak správně městský soud konstatoval, balkony a terasy orientované v severní části záměru nemohou ovlivnit klidovou část zahrady stěžovatelů. Jediný vliv na pohodu bydlení stěžovatelů by podle Nejvyššího správního soudu mohly mít terasy druhého a třetího nadzemního podlaží situované na jižní straně záměru. Ovšem s ohledem na

skutečnost, že na ustoupených částech záměru se nachází nepochozí střecha, že terasy jsou výrazně ustoupeny od západní fasády (viz projektová dokumentace, část D.1.1 Architektonicko-stavební řešení, přílohy 103, 104, 105 a 107), je možnost pohledu do zahrady či rodinného domu stěžovatelů v maximální možné míře minimalizována. Ani podle Nejvyššího správního soudu se tedy nejedná o zásah do pohody bydlení nad míru přiměřenou poměrům. Městský soud s ohledem na právě uvedené nepochybil ani v tom, že při jednání dne 29. 7. 2024 dospěl k závěru o omezeném pohledu na zahradu stěžovatelů na základě půdorysu druhého a třetího nadzemního podlaží vyplývajících z projektové dokumentaci. Ta je součástí správního spisu, kterým se v soudním řízení správním důkaz neprovádí.

[97] Se stěžovateli tudíž nelze souhlasit, že by městský soud rezignoval na posouzení všech rozhodných skutečností, že nepřihlédl k namítanému pohledu ze záměru přímo do jejich rodinného domu, že otázka ztráty výhledu a zásahu záměru do pohody bydlení stěžovatelů nebyla postavena na jisto, případně že by městský soud své závěry opřel o skutečnosti v řízení nezjišťované, když vycházel z projektové dokumentace, která je součástí správního spisu. To, že v této souvislosti poukázal na jiné objekty z referenčního území, které rovněž mají balkon či terasu, Nejvyšší správní soud nepovažuje za pochybení. Z tohoto důvodu jsou nedůvodné stížnostní námitky, podle nichž městský soud obvyklost balkonů a teras dovodil ze srovnání záměru s nepřiléhavými stavbami, a že stran těchto skutečností nebylo vedeno žádné dokazování. Závěry městského soudu mají oporu v projektové dokumentaci a jsou naprosto srozumitelné a přezkoumatelné. Nebylo tedy nezbytné, aby se městský soud zabýval výškou teras či velikostí zahrady, jak v kasační stížnosti stěžovatelé také požadují. Na závěr o vlivu teras umístěných v jižní části bytového domu A do klidové části zahrad totiž nemají tyto otázky žádný vliv.

[98] Stejně tak nelze přisvědčit stížnostní argumentaci o tom, že městský soud soulad záměru s jeho bezprostředním okolím ve vztahu ke kvalitě prostředí opřel o poukaz na zmenšení objemu záměru po jeho revizi. Takový závěr z napadeného rozsudku, resp. z jeho odst. 120., na nějž stěžovatelé poukazují, neplyne. Namítají-li stěžovatelé to, že nebrojili vůči balkonům na jižní straně záměru, ale městský soud se této otázce v odst. 120. napadeného rozsudku přesto věnoval, zbývá doplnit, že právě pouze terasami umístěnými na jižní straně záměru mohli být stěžovatelé dotčeni, tudíž městský soud nepochybil, pokud se právě z tohoto pohledu k žalobní argumentaci stěžovatelů vyjádřil. Na základě shora uvedeného je rovněž zřejmé, že nejsou důvodná ani tvrzení stěžovatelů, podle nichž měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit, neboť žalovaný nesprávně posoudil otázku pohody bydlení a opomenul se zabývat výhledem z teras bytového domu na zahradu stěžovatelů, když konstatoval neexistenci těchto teras.

[99] Nejvyšší správní soud přitakává i závěrům městského soudu, jež vyslovil k oknům záměru v odst. 120. napadeného rozsudku. Poukázal na to, že nejsou nepřiměřená okolí, neboť na jižní straně záměru byla okna obytných místností umístěna již u stávajících staveb, a ke změně tudíž v důsledku umístění záměru nedojde. Okna na západní straně jsou uzpůsobena (velikostně a výškově) tak, aby se zásah do soukromí minimalizoval, neboť jejich velikost (která byla v revizi záměru zmenšena) a výškové umístění přímý výhled zásadním způsobem znesnadňují. Ani těmto úvahám nemá Nejvyšší správní soud co vytknout a považuje je nejen za logické a srozumitelné, ale také mající oporu v projektové

pokračování

dokumentaci (viz část D.1.1 Architektonicko-stavební řešení, přílohy 103, 104, 105 a 107). Z ní vyplývá, že v revizi záměru byla navržena menší okna s vyššími parapety, která pohled do zahrady a domu stěžovatelů v maximální možné míře eliminují. S ohledem na tyto skutečnosti zbývá dodat, že ani umístění rodinného domu, který stěžovatelé patrně považují za jediný možný přípustný záměr v referenčním území, by stěžovatelům nezajistilo vyšší míru ochrany jejich pohody bydlení. Podoba oken situovaných směrem do zahrady stěžovatelů tak podle Nejvyššího správního soudu není vzhledem k místním poměrům nepřiměřená. Nejvyšší správní soud si neumí představit, jaký jiný výhled by podle mínění stěžovatelů mohl odpovídat poměrům v okolí. Okna umístěná jinými směry než západním a jižním pak z povahy věci nemohou být způsobila pohodu bydlení stěžovatelů narušit.

[100] Stěžovatelé se proto v dané otázce mýlí, pokud za rozhodné kritérium považují výlučně počet oken. Lze si totiž představit, že pouhé jedno okno o nadstandardních rozměrech umístěné směrem do zahrady stěžovatelů by bylo způsobilo intenzivněji narušit pohodu jejich bydlení než například více menších oken, jako je tomu v dané věci. V rozporu s touto námitkou však současně městskému soudu vytýkají, že svou argumentaci postavil právě na počtu oken u záměru. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že počet oken je významným kritériem pro hodnocení intenzity vlivu na pohodu bydlení, nikoliv však výlučným. S ohledem na právě uvedené je nedůvodná stížnostní námitka o tom, že stěžovatelé nerozporovali boční pohled z oken. Městský soud totiž v napadeném rozsudku pouze poukázal na to, že i z oken jiných staveb je v určité míře vidět na pozemek a rodinný dům stěžovatelů, a to obdobně jako z oken umístěných v západní části záměru.

[101] Stěžovatelé konečně rozporují i závěr městského soudu vyslovený v odst. 119. napadeného rozsudku, v němž dovodil, že stěžovatelé neuvedli žádné specifické podmínky, které zasahují do pohody bydlení. Ti naopak mají za to, že na takové podmínky poukázali, a to v podobě přesahu vnitřní stavební čáry, nadměrného objemu záměru, zásahu záměru do vnitrobloku a výhledu z bytového domu na jejich zahradu a do domu. Uvedenými aspekty se však městský soud i žalovaný zabývali a neshledali argumentaci stěžovatelů v tomto ohledu opodstatněnou, čemuž přisvědčil i Nejvyšší správní soud. Za stěžejní v tomto směru Nejvyšší správní soud považuje zejména to, že stěžovatelé převážnou část své argumentace, z níž dovozují nemožnost umístění záměru, opírají o jeho porovnání s bezprostředním okolím (jediným stavebním blokem, v němž se nacházejí i nemovitosti stěžovatelů). Jak ale Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, takový požadavek ze stavebního zákona, pražských stavebních předpisů ani územního plánu hlavního města Prahy neplyne. Uvedená námitka tudíž není důvodná.

[102] Nejvyšší správní soud chápe, že oproti stávajícímu stavu představuje realizace záměru jistou změnu z hlediska pohody bydlení stěžovatelů a změnu stávajícího stavu. Nejde však o takový zásah, který by představoval změnu, resp. zásah do pohody bydlení, nad míru přiměřenou poměrům. Neexistuje totiž žádné subjektivní právo na to, aby poměry v území, v nichž se nachází nemovitá věc určité osoby, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit, neboť stavební aktivity v urbanizovaných oblastech jsou přirozenou součástí vývoje společnosti (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 As 143/2016-121).

[103] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že městský soud se nedopustil ani pochybení v právním posouzení věci a své závěry opřel o skutečnosti, jež mají oporu ve spisech, z nichž vycházely i správní orgány. Ani naplnění kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal.

[104] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že stížnostní námitku o nepřezkoumatelnosti studie osvětlení považuje za nepřipustnou, a proto se jí více nezabýval. Jedná se totiž o pouhou reprodukci žalobních a odvolacích námitek, aniž by stěžovatelé jakkoli polemizovali s právními závěry městského soudu, které k uvedenému v odst. 103. napadeného rozsudku vyslovil. Jelikož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (§ 102 s. ř. s.), důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mýjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.). To platí právě i pro zmíněnou námitku nepřezkoumatelnosti studie osvětlení.

VIII.

[105] Kasační stížnost není pro vše výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[106] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, a právo na náhradu nákladů tohoto řízení nemají. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. U osob zúčastněných na řízení neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, přičemž jim ani neukládal žádnou povinnost, a proto ani tyto nemají podle § 60 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[107] Pokud jde o náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žalobců c) a d), tito sice nepodali kasační stížnost, jejich zájem na výsledku řízení, tudíž i jejich postavení, jsou shodné jako v případě žalobců a) a b). Ti přitom byli účastníky v řízení o kasační stížnosti neúspěšnými, kteří nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stejně je tomu tudíž i v případě žalobců c) a d) (II. výrok tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu